

31

นอกเมือง ในคฤหาสน์อีกหลังของเส็นจงชิง
 "ท่านแม่ทัพมาแล้ว" พอได้ยินเสียงเคาะประตู เงินเฉาเซิงพอบ้าน
 งานทั่วไปของจวนแม่ทัพรีบก้าวเข้าไปต้อนรับ
 "คนส่งมาแล้วหรือยัง" เส็นจงชิงเอ่ยถามทันทีที่ก้าวเข้ามา
 "อยู่ในห้องหลักแล้วขอรับ" เงินเฉาเซิงผงกศีรษะ ก่อนจะกล่าวตอบ
 "ป่าวจะพาท่านไปเอง"
 "เฝ้าอยู่หน้าประตู ห้ามผู้ใดเข้ามาทั้งนั้น" เส็นจงชิงหันไปสั่งทหาร
 องครักษ์ที่พามาด้วย
 หูอันกุนซื่อมือหนึ่งของเส็นจงชิงรอรับอยู่หน้าประตูห้องหลัก
 "คนเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านแม่ทัพจะเข้าไปดูก่อนหรือไม่" เขา
 พุดพลางเดินนำเส็นจงชิงไปยังประตูข้างบานหนึ่งในมุมลับตาคน
 ในห้องลับมีหญิงสาวผู้มีรูปโฉมงดงามลุ่มบ้านลุ่มเมืองคนหนึ่ง

นั่งอยู่ มองเผินๆ เหมือนเงินสี่เหนียง แต่ท่าทางเข้ายวนกลับแตกต่าง จากความสุ่มเยือกเย็นของเงินสี่เหนียงอย่างยิ่ง ทำให้เส้นจซึ่งแค่มองปราดเดียวก็รู้สึกรังเกียจ

"คารวะท่านแม่ทัพ" หญิงสาวผู้นั้นลุกขึ้นย่อกายให้ชายหนุ่ม อย่างอ่อนช้อย

เส้นจซึ่งยื่นมือออกไปเชยคางนางขึ้นมา ดวงตาของนางมองมา ที่เขาอย่างหยาดเอี่ยม กระจ่างใสแวววาวดูสวยงามน้ำในบ่อน้ำกลางฤดู ไปไม่ร่วง

ครั้งรู้สึกว่บรยากาศรอบด้านเยียบเย็นกะทันหัน หญิงสาว ตระหนกจนคุกเข่าลงกับพื้น "บ่าวสมควรตายเจ้าค่ะ!"

"อย่าใช้สายตาแบบนี้มองคน!" เงินสี่เหนียงไม่มีทางมีแววตา เหลาะแหละไม่มั่นคงเช่นนี้! ดวงตาของนางราบเรียบดูฉิวฉ่ำ อ่อนโยน และสงบ เมื่อรู้สึกว่คนผู้นี้เลียนแบบได้ไม่เหมือนเงินสี่เหนียงแม้แต่น้อย หัวใจของเขาก็บังเกิดความหงุดหงิดอย่างไร้สาเหตุ

หูอันเห็นเส้นจซึ่งโมโหจึงรีบส่งสายตาให้หญิงผู้นั้นและยื่นมือดึง ผู้เป็นนายออกไป "ท่านแม่ทัพมีอะไรออกไปพูดคุยข้างนอกเถอะ"

"ไม่เหมือนจริงๆ หรือ" พกกลับมาที่ห้องหลัก หูอันขับเหงื่อบน หน้าผากพลางถามขึ้น

"เหมือนที่ตรงไหนกัน" เส้นจซึ่งแค่นเสียดเย็น "สูหยินไม่มีทางทำท่า เหลาะแหละขลาดเขลาเช่นนี้!" น้ำเสียงของเขาขุ่นเคืองยิ่ง รวากับแค่วแววตาเมื่อครู่นี้ของหญิงสาวก็เท่ากับการลบหลู่เงินสี่เหนียง

หูอันอดหัวเราะไม่ได้ "แล้วรูปโฉมเล่า"

"...เหมือนอยู่แปดส่วน"

"วิชาแปลงโฉมของผู้น้อยยอดเยี่ยมก็จริง แต่กลิ่นอายความสงบที่แผ่ออกมาจากตัวสุหิณ้อย่างเป็นธรรมชาติกลับไม่มีใครลอกเลียนแบบได้" หุอันมองเส้นจิ้งซึ่งอย่างลำบากใจ "ท่านแม่ที่พบต้องการคนเร่งร้อนขนาดนี้มีเวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมงจะให้ผู้น้อยไปหาคนที่ม่ีลักษณะท่าที่เหมือนสุหิณมาจากที่ไหนได้"

หุอันเห็นเส้นจิ้งซึ่งหน้าตาบึ้งตึงเย็นชาที่ร้องประท้วงในใจกลิ่นอายความเงียบสงบดุจดอกเบญจมาศที่แผ่ออกมาจากตัวเงินสือเหนียงมีความอ่อนโยนราวกับสามารถสลายความชั่วร้ายทั้งปวงในโลกนี้ได้ ได้หล้านี้คงไม่มีคนที่สองอีกแล้ว ให้เขาหาสตรีที่มีลักษณะใกล้เคียงกับนางในช่วงข้ามคืน นี่จะต่างอะไรกับการให้หญิงสูงวัยคลอดลูกกัน

"แตกต่างกันเกินไป หากถูกคนจับได้..." ชายหนุ่มส่ายหน้า "ไม่ได้พูดต่อ"

อย่างมากเขาก็ถูกฝ่าบาทตำหนิ ถูกลดตำแหน่งหลายชั้นและสูญเสียอำนาจทางการทหาร แต่เงินสือเหนียงจะต้องตาย! เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตของนาง เขาจะยอมให้เกิดข้อผิดพลาดไม่ได้แม้แต่ผู้น้อย

"อะไรนะ เส้นสุหิณหารวิธได้แล้วหรือ!" ตำราในมือของจงหลินกับหลูจวินร่วงลงบนพื้น

"ขอรับ" ชั้นที่ที่มาส่งข่าวผงกหัว "ตอนนี้ไปตำหนักอี่เหอแล้ว สั่งให้บ่าวมาแจ้งข่าวท่านทั้งสองว่าไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยศึกษาตำราแพทย์อีกแล้ว"

หลูจวินกับจงหลินมองหน้ากันไปมา ต่างรู้สึกเหมือนกำลังฝันไป ด้วยคิดว่าตนเองพักผ่อนไม่เพียงพอและกำลังฝันอยู่ หลูจวินจึงหยิกตนเองแรงๆ รู้สึกเจ็บจนต้องกัดฟัน เขาพลันได้สติแล้วคิดว่าตัวจงหลิน "ไป เราไปดูกัน!"

เงินสี่เหนียงกำลังเผชิญหน้ากับบรรดาหมอหลวง

ในตำหนักก็เหอบังเกิดความเจียบอย่างแปลกประหลาด ทำให้เงินสี่เหนียงพลันตระหนักว่าไม่รู้ด้วยความจริงหรือไม่ หมอหลวงและหมอที่อยู่ในตำหนักยืนอยู่ตรงหน้านางเหมือนกำแพงคน กีดขวางทางเดินไปยังตำหนักบรรทมขององค์ชายเจ็ด

"ได้เท่าเจียง" น้ำเสียงของเงินสี่เหนียงราบเรียบ แต่กลับแฝงความน่ายำเกรงที่เกิดขึ้นเองอย่างเป็นธรรมชาติ

หมอหลวงเจียงตัวสั้นและได้สติไม่สนใจหมอหลวงหลี่ที่ห้ามปรามอยู่ข้างหลัง เขาประสานมือให้เงินสี่เหนียงทันที "เสินฮูหยินไม่รู้อะไรพวกเรา..." น้ำเสียงสั้นสะท้านเล็กน้อย "เพิ่งจะถวายฎีกาที่ลงชื่อของหมอทุกคนไป" สายตาที่มองเงินสี่เหนียงแฝงแววอันวอน

เงินสี่เหนียงสะท้านเฮือก เร็วถึงเพียงนี้เชียวหรือ พวกเขาพร้อมลงชื่อถวายฎีกาให้ฝ่าบาทจัดเตรียมงานศพแล้ว นี่ย่อมหมายความว่าหากวันนี้นางช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดไว้ได้จริงๆ พวกเขาที่นี้ทุกคนไม่ตายก็ต้องถูกถลกหนังออกมาแน่!

มิน่าได้เท่าเจียงที่เป็นถึงหัวหน้าสำนักแพทย์หลวงถึงยอมลดศักดิ์ศรีมาขอรื้อนาง

มีนำคนเหล่านี้ถึงได้พร้อมใจกันขนาดนี้ ไม่มีใครร้องบอก ไม่มีใครจัดการ ทุกคนต่างเข้ามาขวางทางเดินของนางไว้!

พระราชวงศ์ไม่เหมือนคนทั่วไป หากองค์ชายเจ็ดสวรรคต ดีไม่ดี หมอหลวงเจียงที่เป็นหัวหน้าหมอผู้ทำการรักษาอาจต้องถูกตัดหัว ในประวัติศาสตร์หมอหลวงที่ถวายการรักษาให้พระราชวงศ์มีทั้งที่ถูกโบย เนรเทศ ตัดหัว ประหารสามชั่วโคตร จำได้ว่าชาติก่อนนางเคยอ่านนิยายเกี่ยวกับหมอหลวงเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในราชวงศ์หมิง สมัยพระเจ้าจู่ตี้ ไท่เฟย* ผู้สูงวัยพระองค์หนึ่งเป็นโรคมดลูกหย่อน หมอหลวงรักษาด้วยวิธีบำรุงพลังชีวิตในร่างกาย คิดไม่ถึงว่าผ่านไปเพียงไม่กี่วัน ไท่เฟยพระองค์นั้นจะสวรรคตกะทันหัน สุดท้ายฮ่องเต้พิโรธหนัก ประหารหมอหลวงที่ถวายการรักษา ริบทรัพย์ของตระกูลและประหารสามชั่วโคตร

หมอหลวงเจียงสนับสนุนให้ทุกคนร่วมลงชื่อถวายฎีกาเพราะต้องการให้ทุกคนพ้นผิดกรรมัง พอนางบอกว่ามีหนทางรักษาองค์ชายเจ็ด การกระทำของเขาจึงเป็นการฆ่าตัวตายหมู่ พอคิดเช่นนี้ เงินสี่เหนียงพลันล้าปากใจ

ทำอย่างไร จะทำอย่างไรดี ช่วยหรือไม่ช่วยดี

ถ้าไม่ช่วย องค์ชายเจ็ดก็ต้องตาย เห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วยเหลือนี้หาใช่แนวปฏิบัติของนางซึ่งเป็นหมอ

แต่ถ้าช่วย นางก็เหมือนผลักคนบริสุทธิ์เหล่านี้เข้าสู่ลานประหารด้วยมือตนเอง การเหยียบย่ำเลือดของเพื่อนร่วมอาชีพได้เข้าขั้นสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าเช่นนี้ นางทำไม่ลงจริงๆ

* ไท่เฟย เป็นคำที่ใช้เรียกมเหสีหรือชายาของจักรพรรดิพระองค์ก่อน

ที่สำคัญกว่านั้นคือจู่ๆ ก็กลายเป็นศัตรูของคนตั้งมากมายเช่นนี้ อีกหน่อยนางอย่าคิดจะหากินในวงการแพทย์ต่อไปเลย หลังจากนางตาย เกรงว่าลูกหลานของนางก็มีอาจเชิญหมอมารักษาโรคได้อีก!

แต่ไม่กี่ชั่วยามเท่านั้น โฉนคนเหล่านี้จึงร้อนใจจนทนไม่ไหว ร่วมลงชื่อกันเสียแล้ว ในหัวของเงินสี่เหนียงมีแต่เสียงดังหึ่งๆ สวรรค์ อย่างลั่นแกลั่นกันแบบนี้สิ ไม่ง่ายเลยกว่านางจะคิดหาวิธีออกมาได้

"เลิ่นฮูหยิน..." อุ๊อวี่ผู้มีหนวดเคราและเส้นผมขาวโพลนโค้งค้ำับเงินสี่เหนียงจนสุด "โรคขององค์ชายเจ็ด...ไม่ว่ายาหรือวิธีการใด... ก็ไม่อาจเยียวยาได้แล้ว"

ผมขาวโพลนแล้ว เขาไม่กลัวตาย คงกลัวครอบครัวจะเดือดร้อน กระมัง มองอุ๊อวี่ที่แทบจะคุกเข่าให้ตนเอง เงินสี่เหนียงหัวใจสะท้อนผงศิริระชะอย่างหนักแน่น "ท่านหมอกกล่าวถูกต้อง องค์ชายเจ็ดทรงหมดทางเยียวยาแล้ว" นางพลันชะงัก ความคิดบางอย่างวาบขึ้นในหัว เงินสี่เหนียงเงียบไปครู่หนึ่ง "เพียงแต่ผู้เฒ่าผู้แก่เชื่อว่าซื้อเสื้อผ้าสำหรับใส่ตอนตายให้คนป่วยหนักสามารถจัดไอ้อัปมงคลได้ เพราะทุกคนร่วมลงชื่อถวายฎีกาเช่นนี้ ไอ้อัปมงคลจึงถูกปิดเป่าออกไป ไม่แน่องค์ชายเจ็ดอาจทรงรอดชีวิตได้"

ปิดเป่าไอ้อัปมงคล? แม้จะขาดความน่าเชื่อถือไปหน่อย แต่นับเป็นวิธีแก้ปัญหาที่ดีวิธีหนึ่ง ทุกคนในตำหนักต่างมีสีหน้าประทับใจปรากฏขึ้น

"ฝ่าบาทอาจไม่ทรงเชื่อ" หมอหลวงหลี่ส่ายหน้าให้หมอหลวงเจียงกับอุ๊อวี่เงียบๆ

"เจ้ามีวิธีที่ดีกว่านี้ในการปิดปากคนในตำแหน่งหรือไม่เล่า" หมอหลวง
เจียงหันกลับไปมอง

กวาดสายตาไปยังชั้นที่และนางกำนัลลึบกว่าคนที่ยืนอยู่มุมตำหนัก
อย่างสงบเสงี่ยมแล้ว หมอหลวงหลี่หลบไปด้านข้างเช่นเดียวกับทุกคน
อย่างสิ้นหวัง

เงินสี่อเนียงเขียนใบสั่งยาอย่างคล่องแคล่วว่องไว ชั้นที่ต้มยา
เสร็จอย่างรวดเร็วและป้อนให้องค์ชายเจ็ดผ่านสายสอดจุมูกที่ละชั้น
ทุกคนยืนเฝ้าดูนิ่งๆ อยู่ข้างเตียง

ผ่านไปสองเค่อแล้ว องค์ชายเจ็ดยังไร้การตอบสนอง หัวใจของ
เงินสี่อเนียงแขวนตึง หรือว่าวิธีนี้จะใช้ไม่ได้

ไม่ได้ผลสักหน่อย!

หมอหลวงหลี่ที่อยู่นอกสิ้นขวัญแขวนอยู่ด้านข้างพริ้งพูลมหายใจ
ออกมา หันไปโบกมือให้ทุกคนที่เฝ้าล้อมอยู่ด้านหลัง "ออกไป ออกไป
ได้แล้ว ไม่มีอะไรน่าดูแล้วละ!"

"ก็บอกแล้วว่าหมดทางเยียวยา ยังตั้งต้นจะลองดู!" เริ่มมีคน
ส่งเสียงขึ้น

บรรรยากาศผ่อนคลายลง ทุกคนเริ่มเดินออกไปข้างนอก

"...ถ้าพระคอขององค์ชายเจ็ดเริ่มขยับแล้ว!" นางกำนัลคนหนึ่ง
ร้องเสียงแหลม

ราวกับถูกจี้สกัดจุด เหล่าหมอหลวงที่เดินไปวิพากษ์วิจารณ์ไปด้วย
พลันหยุดชะงัก นานที่เดียวจึงค่อยๆ หันกลับมา

เป็นเช่นที่แท้จริงๆ ท่ามกลางความเงียบสงัดเหมือนอยู่ในสุสานโบราณ

ได้ยืนเพียงเสียงกลูกกลัดดังมาจากลำคอขององค์ชายเจ็ด

"เตรียมโกบัววันเสมหะ" เงินสี่เหนียงสั่งให้คนพลิกตัวองค์ชายเจ็ด พลังรับขนห่านจากมือชีววิที่เตรียมไว้ก่อนหน้าสี่สอดเข้าไปในลำคอขององค์ชายเจ็ดเพื่อกระตุ้น ปากออกคำสั่งไปด้วย

ร่างกายขององค์ชายเจ็ดกระตุกอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะอาเจียนออกมา เสมหะ? มองเสมหะครั้งก่อนโกบัวในมือของนางกำนัล อยู่นิ่งกับหมอลวงเจียงแทบจะหยุดหายใจ เสมหะที่พวกเขาใช้ทุกวิถีทางก็ละลายไม่ได้ถูกกระตุ้นให้อาเจียนออกมาจนหมด

"องค์ชายเจ็ดทรงฟื้นแล้ว!" เห็นองค์ชายเจ็ดลืมตา นางกำนัลที่ปรนนิบัติอยู่ด้านข้างร้องบอกเสียงแหลม "เร็วเข้า รีบไปกราบทูลฝ่าบาทและไทเฮา!" นางพูดพลางใช้มือเช็ดน้ำตาล

องค์ชายเจ็ดฟื้นแล้ว พวกนางก็ไม่ต้องตายไปพร้อมกับองค์ชายเจ็ดอีกแล้ว

"อาจารย์ใช้น้ำไผ่ดำกับแก่นรากฝางเฟิงหรือ" หลูจวินที่เร่งรัดมาหาถือใบสั่งยาของเงินสี่เหนียงศึกษาดูซ้ำๆ "เพิ่มตัวยาสองชนิดนี้เข้าไปเท่านั้น!" การคารวะสตรีคนหนึ่งเป็นอาจารย์ทำให้เขารู้สึกอับอายยิ่งเมื่อวานตอนมาตรวจชีพจรให้องค์ชายเจ็ด ยามอยู่ต่อหน้าหมอลวงทั้งหลาย เขาไม่กล้าเรียกนางว่าอาจารย์ แต่ยามนี้เวลานี้ เขาอยากประกาศให้ทุกคนทั่วหล้ารู้ว่าเงินสี่เหนียงคืออาจารย์ของเขา มีอาจารย์แบบนี้ เขารู้สึกภาคภูมิใจเหลือเกิน

เงินสี่เหนียงเป็นอาจารย์ของหลูจวิน?!

หลูจวินเป็นถึงหัวหน้าแพทย์ในค่ายเฟิงกู่ของเสิ่นจิงซึ่ง ชื่อเสียง

ไม่ธรรมดา ที่ทำให้เขาเป็นลูกศิษย์ของเงินสี่เหนียง!

หลังความตื่นตระหนกเมื่อเห็นองค์ชายเจ็ดพี่น้องขึ้นมาผ่านพ้นไป ทุกคนต่างงุนงงไปกับคำว่า 'อาจารย์' ที่ออกมาจากปากเขา ทุกคนในที่นั้นต่างได้ยินมาแล้วว่าเงินสี่เหนียงมีชีวิตได้อีกไม่นาน ได้เห็นวิชาแพทย์อันน่าอัศจรรย์ของนางกับตาตนเอง ไม่มีใครที่ไม่ปรารถนาทุกคนกำลังคาดเดาในใจว่าวิชาแพทย์อันล้ำเลิศของนางจะถ่ายทอดให้ใคร กำลังไตร่ตรองว่าจะหาลูกศิษย์ฝีมือดีไปครองนางเป็นอาจารย์ดีหรือไม่ คิดไม่ถึงว่าตาแก่ผู้นี้จะชิงลงมือไปก่อนแล้ว!

ชั่วขณะหนึ่งสายตาก็มองมายังหลวจินเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา ไม่มีใครรู้สึกว่าการคารวะสตรีเป็นอาจารย์เป็นเรื่องน่าอัปยศแต่อย่างใด โมหะก็แต่ตนเองไม่รู้จักเงินสี่เหนียงก่อนหน้านี้ จึงพลาดโอกาสนี้ไป

"การวินิจฉัยของทุกคนไม่ผิด องค์ชายเจ็ดถูกเสมหะปิดกั้นทวารทั้งเก้า ทำให้ภายในติดขัด ภายนอกไม่ประสาน รวมถึงอาการอื่นๆ อีกมากมาย" ด้วยรู้ว่าทุกคนต่างสงสัย เงินสี่เหนียงจึงยิ้มอธิบาย "ใช้ทุกวิถีทางแล้วล้วนไม่ได้ผลย่อมนำมาความว่าวิธีรักษาของพวกเราไม่ถูกต้อง เป็นเพราะวันนี้หนึ่งก๊วยเหรินอาเจียนใส่ซ้ำ ทำให้ซ้ำนี้ขึ้นได้ว่าวิธีขับของเสียในร่างกายนอกจากทางเหงื่อและการขับถ่ายแล้ว ยังมีการอาเจียนอีกด้วย"

หลังจากนั้นไม่ต้องพูดต่อ ทุกคนล้วนเป็นหมอที่เฝ้ามองด้วยประสพการณ์ที่เนาะนิดเดียวก็เข้าใจทั้งหมดแล้ว ยาสองตัวที่เงินสี่เหนียงเพิ่มเข้าไปล้วนมีฤทธิ์กระตุ้นการอาเจียน วิธีนี้ง่ายตายยิ่ง!

ในตำหนักพลันเกิดเสียงอุทาน ขับเหงื่อ อาเจียน ขับถ่าย ปรับสมดุล

ขับไอเย็น ขับไอร้อน บรรเทา บำรุง แปดวิธีในการรักษาโรคแสดงอยู่
ตรงหน้าชัดๆ ในฐานะหมออวอโส ทุกคนต่างทึ่งได้อย่างคล่องแคล่ว
แต่ไหนพวกเขาจึงคิดไม่ถึงว่าละลายเสมหะไม่ได้ก็ควรเปลี่ยนไปใช้วิธี
อาเจียน

นี่กระมังที่เรียกว่าความแตกต่างระหว่างบุคคล
ในตำหนักพลันเกิดเสียงทอดถอนใจ

"คนตายไปแล้วยังมีลักษณะท่าทีใดๆ อีกหรือ" เห็นเส้นจงซึ่ง
ผิดหวัง หูอันจึงย่อนถาม

ชายหนุ่มตะลึงงันไปทันที

หูอันยิ้มน้อยๆ "ท่านแม่ทัพจะสลับตัวคนเพียงเพื่อปิดบังไทเฮา
พระองค์เดียวเท่านั้น หากเลียนแบบลักษณะท่าทีที่ติดตัวสูหยินมา
แต่กำเนิดไม่ได้ ผู้น้อยช่วยท่านแม่ทัพคิดหากลยุทธ์รับมือไว้แล้ว..." เขา
โน้มตัวกระซิบเสียงค่อยข้างหูเส้นจงซึ่ง

เริ่มแรกเส้นจงซึ่งขมวดคิ้ว หลังจากนั้นถึงค่อยๆ คลายออก "...ก็คง
มีแต่วิธีนี้แล้วละ"

"แต่หากเป็นเช่นนี้ สูหยินยอมต้องปิดบังชื่อแซ่ของตนเอง" หูอัน
เตือนสติเส้นจงซึ่งอย่างแนบเนียน

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นอีกครั้ง นางจะไม่สามารถมีชื่อเสียงในฐานะ
หมอเจียนได้อีก ไม่สามารถปรากฏกายอย่างมีเกียรติต่อหน้าทุกคน
หรือในแวดวงสังคมชั้นสูงในฐานะภรรยาเอกของเขาได้อีก อีกหน่อย
ได้แต่ติดตามอยู่ข้างกายเขาด้วยฐานะของสาวใช้ผู้ต่ำต้อย เรื่องนี้

จะสร้างความลำบากใจให้นางมากเกินไปหรือไม่

พอคิดว่าเงินสี่อเนียงเหลือเวลาอยู่อีกเพียงไม่นาน กลับยังต้อง
ใช้ชีวิตอย่างต่ำต้อยเช่นนี้ เขาก็เจ็บปวดรวดร้าวไปถึงกลางใจ เขา
ไม่อยากให้นางต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างหละหลวมๆ ซ่อนๆ!

แต่นอกจากแผนการนี้ของหูนันแล้ว เขาคิดหาวิธีอื่นไม่ออกแล้ว
จริงๆ

ติดตามเส้นจงซึ่งมานานปี เป็นครั้งแรกที่หูนันเห็นบุรุษที่ไม่ขมวด
คิ้วแม้ภูเขาไท่ซานจะถล่มลงตรงหน้ามีท่าทางเศร้าสลดหม่นหมองเช่นนี้
เขาลอบทอดถอนใจแผ่วเบา

ในห้องพลันเสียงบงันลง

"ท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพ!" เสียงตื่นเต้นยินดีของหรงเชิงดังมาจาก
ข้างนอก "ฮูหยินช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดได้แล้ว!"

เส้นจงซึ่งหันขวับทันใด หูนันลุกพรัดขึ้นด้วยเช่นกัน "เจ้าว่าอะไรนะ!"

"ฮูหยินรักษาโรคให้องค์ชายเจ็ดได้แล้วขอรับ!"

"ท่านแม่ทัพ!" หูนันมองเส้นจงซึ่งด้วยความตื่นเต้นยินดีจนเสียงเพี้ยน
เส้นจงซึ่งนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมเหมือนไม้แกะสลัก

ไม่กระมัง ความดีใจและความโศกเศร้าจนเกินไปอาจทำให้คน
เป็นบ้าได้ ท่านแม่ทัพของเขาคงไม่โง่งมไปแล้วจริงๆ หรือกนะ

"ท่านแม่ทัพ?" หรงเชิงโบกมือไปมาตรงหน้าผู้เป็นนาย

"องค์ชายเจ็ด...ได้รับการรักษาจนหายแล้วจริงๆ หรือ" เส้นจงซึ่ง
คว้ามือที่อยู่ตรงหน้าพาลงก้านหายใจมองหรงเชิง ก้าวเหลือเกินว่า
สิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นเพียงความฝัน พอเขาขยับตัวก็จะตื่น

"องค์ชายเจ็ดทรงฟื้นแล้วขอรับ!" ทรงเชิงตาเป็นประกาย "เรื่องนี้แพร่ไปทั่วทั้งตำหนักไปแล้ว!"

สื่อเหนียง เจ้าช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดเอาไว้ได้จริงๆ! เจ้าช่างเป็นวีรสตรีโดยแท้! เส้นจางซึ่งถูมือกับโต๊ะแรงๆ อ้าปากแต่เอ่ยวาจาใดๆ ไม่ออก

พอทราบข่าว ฮ่องเต้ก็เสด็จมาตำหนักอ้ออย่างเร่งร้อน นางกำนัลกำลังป้อนข้าวต้มให้องค์ชายเจ็ด

"เสด็จพ่อ..." องค์ชายเจ็ดน้ำเสียงอ่อนระหอยแผ่วเบาปานเสียงยุง หากไม่ตั้งใจฟังย่อมไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไร

"ไม่ต้องมากพริ" เห็นองค์ชายเจ็ดพยายามจะลุกขึ้น ฮ่องเต้โบกมือห้าม ดวงตาที่มององค์ชายเจ็ดแฝงไอชื้น

วิชาแพทย์ของเงินสื่อเหนียงล้ำเลิศ ทำให้คนฟื้นคืนชีพได้จริงๆ!

"เส้นสูหยินกับหมอลวงเขียนตำรับยาให้ใหม่ บอกว่าองค์ชายเจ็ดทรงไม่เป็นอะไรแล้ว เพียงแต่พระวรกายอ่อนแอ ต้องทรงพักผ่อนอีกสักระยะพะยะค่ะ" ชั้นที่ใหญ่ข้างกายขององค์ชายเจ็ดโขกศีรษะรายงาน

"พวกเขาละ" คิดถึงฎีกาที่หมอมทุกคนร่วมลงชื่อถวายขึ้นมาเมื่อเช้า เสียงของฮ่องเต้เจือโทสะอย่างปิดไม่มิด

"รออยู่ในตำหนักข้างพะยะค่ะ"

"เจ้าพักผ่อนก่อน" เห็นองค์ชายเจ็ดมีท่าที่อ่อนล้า แต่ฝืนตนเองไม่หลับตาลง ฮ่องเต้ปลอบโยนอีกเล็กน้อยและหันหลังเดินออกไป

เห็นฮ่องเต้เสด็จเข้ามา บรรดาหมอลวงต่างคุกเข่าลง หางตา

เหลือบเห็นพระองค์เสด็จไปประทับบนเก้าอี้มั่งกรกลางตำหนักโดยไม่เอ่ย
อะไร หัวใจของทุกคนราวกับแขวนเติ่งอยู่กลางอากาศ

ฝ่าบาททรงมีสี่พระพักตร์บั้งตึงเช่นนี้ เรื่องปัดเป่าไออัปมงคลจะใช้
ได้ผลหรือ

สายตาของทุกคนพุ่งไปยังเงินสือเหนียง นางคงไม่ฝึงกลบพวกเขา
ทุกคนต่อน้าฝ่าบาทเพื่อเอาความดีความชอบเข้าตนเองคนเดียวกระมัง

"ไหนว่าหมดทางเยียวยาแล้วอย่างไรล่ะ!" ฮ่องเต้มองทุกคนด้วย
สายตาคาดคั้น "ไหนเส้นสูหยินจึงรักษาได้" น้ำเสียงเฉียบขาดเจือโทสะ
อย่างไม่ปิดบัง "ได้ยินว่าก่อนหน้านี้นี้มีคนคิดจะขัดขวางไม่ให้เส้นสูหยิน
ทำการรักษาด้วย!"

ทุกคนหน้าซีดเผือด โขกศีระชะติดๆ กัน "ระหม่อมม่น้อมรับผิด
พะยะคะ"

แผ่นหลังของหมอลหวงเจียงหลังเหงื่อเย็นไม่หยุด ลอบยินดีในใจ
โชคดีที่เขาไม่เชื่อคำของหมอลหวงหลี่และขัดขวางต่อไป หากไม่ตอนนนี้
คงไม่ได้มาคุกเข่าขอรับโทษตรงนี้แล้ว ปานนี้เกรงว่าคงถูกประหาร
สามชั่วโคตร

"ใครก็ได้เข้ามาที!" ฮ่องเต้ตะโกนเสียงดังลั่น

ทุกคนตัวสั่นสะท้าน

"ฝ่าบาทอย่าพิโรธเลยพะคะ!" เห็นฟูกงกพาขันที่เดินเข้ามา
เงินสือเหนียงรีบโขกศีระชะ "การช่วยองค์ชายเจ็ดให้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง
หาใช่ความดีความชอบของหม่อมฉันเพียงผู้เดียว บรรดาหมอลหวง
ร่วมลงชื่อขจัดไออัปมงคลให้องค์ชายเจ็ดก็เป็นความดีความชอบที่

• ขอดนงินหมอทกตท 4

มโอกจะเลยเช่นกัน" เห็นฝ่ำบาทขมวดคิ้ว นางจ้งอธบายต่อว่า "เหมื่อน
เช่นที่ชาวบ้านใช้วธีแก้เคล็ด การตระเตรียมงานศพให้คนป่วยหนักก็
สามารถขจัดไอ้อปมงคคได้เช่นกัน วฐิกาทัหมอหลวงร่วมลงชื่อถวย
ขึ้นไปฉบับนั้นเป็นวธีที่ทุกคนคิดขึ้นหลังจากรักษาด้วยทุกวธีทางแล้ว
ไม่ได้ผล ขอฝ่ำบาทโปรดวินจชัยด้วยเพคะ"

ขจัดไอ้อปมงคค? ต่อให้เป็นเช่นนั้นจริง เขายังไม่ได้ตระเตรียมอะไร
เลย องค้ชายเจ็ดจะหายดีได้อย่างไร

สมแล้วที่เป็นครอบครัวเดียวกัน พวกเขาสามัภรรยาเม้นสยเหมื่อนกัน
จริง ๆ พอดคิดว่าเส้นจ้งซึ่งมักจะถูกสิงตาทเอยวจาโกหกต่อหน้าเขาด้วย
ท่าทางดุคั่นไม่ฟังเหตุผล ฮ้องเต้ก็แค้นหัวเราะในใจ นำเสียดยที่นาง
ไม่ใช่เส้นจ้งซึ่ง คนที่เขารู้ดีแก้ใจว่าดีอแพ่งไร้เหตุผลแต่อย่างไรก็ยัง
ต้องให้หน้า!

นางช่วยชีวิตองค้ชายเจ็ดมีความดีความชอบ เขาย่อมต้องตกรางวัล
แต่คนเหล่านี้ขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ที่สมควรลงโทษก็ต้องลงโทษ!

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว ฮ้องเต้กำลังจะเอ่ยปาก แต่พอกวาดตามอง
บรรดาหมอหลวงที่คูกเขาอยู่เต็มพื้นที่พลันตระหนก คนมากมายขนาดนี้
ล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือในสำนักแพทย์หลวงของเขา เขาจะตัดหัว
ทุกคนจริง ๆ นะหรือ

ฮ้องเต้เข้าใจในทันที เงินสี่เหนียงกำลังหาทางออกให้เขาต่างหาก
พระองค์อมองนางอย่างลึกซึ้งไม่ได้ นับเป็นสตรีที่เฉลียวฉลาดและมี
คุณธรรมคนหนึ่ง

ครันคิดว่านางเป็นคนสำคัญในใจของเส้นจ้งซึ่ง ทั้งยังเป็นบุคคล

ที่เซียวอวีเสนาอภัยยก่องเป็นแบบอย่างในแผนการปกครองบ้านเมืองแบบใหม่ ส่องเต้ลอบถนหายใจ ช่างเถอะ ให้นำนางหน้อยก็แล้วกัน จะยก่องนางให้เป็นแบบอย่างในการเป็นหมอย่อมต้องช่วยนางหาสมัครพรรคพวกบ้างมิใช่หรือ

จวบจนเสียงฆ้องของฮ่องเต้จากไปไกลแล้ว หมอหลวงเจียงจึงขับเหงือบนหน้าผาก ประสานมือคารวะเงินສີ່ເນື່ອງอย่างซาบซึ้งใจ

"บุญคุณของเสินฮูยินในวันนี้ ข้าไม่มีวันลืมเลือน วันหน้าหากมีสิ่งใดเสินฮูยินบอกข้าได้เลย ข้าจะอุทิศตัวช่วยเหลืออย่างเต็มที่แน่นอน" อู่อวีโค้งกายคารวะเงินສີ່ເນື່ອງจนสุดเป็นคนแรกโดยไม่สนใจสายตาคือคนอื่น

เห็นอู่อวีกับหมอหลวงเจียงทำเช่นนั้น ครั้นคิดว่าแม้ฝ่าบาทจะทรงตกรางวัลให้พวกเขาที่มีความดีความชอบในการขจัดไ้อัปมงคล แต่เมื่อครู่คำว่า 'ขจัดไ้อัปมงคล' กลับถูกเปล่งออกมาอย่างเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน เห็นชัดว่าพระองค์ไม่ทรงเชื่อ ที่ทรงละเว้นพวกเขาเพราะเห็นแก่หน้าของเงินສີ່ເນື່ອງ เพราะนางช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดไว้ ทั้งยังมีอำนาจอันแข็งแกร่งของเสินจงซึ่งหนุนหลังอยู่ ชั่วพริบตาทุกคนต่างกรูกันเข้ามาขอขอบคุณนาง

"นางรักษาองค์ชายเจ็ดได้จริงๆ หรือ" ไทเฮาเงยหน้าขึ้นจากแมวชนชาวปานหิมะ

"องค์ชายเจ็ดเพิ่งจะเสวยข้าวต้มไปครึ่งค่อนชามเพคะ" เซียงเถาผงคีรีระ "เดิมฝ่าบาททรงอยู่ในงานเลี้ยงกับเหล่าขุนนาง พอทราบข่าว

ก็เสด็จออกจากงานทันทีเลยพะคะ"

"อมิตาพุทธ..." ไทเฮายื่นมือออกไปลูบแก้มสาวบริสุทธิ์ในอ้อมกอด "โชคดีที่แม่ทัพเสี้ยนมาอ่อนวอนขอชีวิตนางไว้ ข้าจึงไม่ได้ฆ่านาง" หากไม่ หากฆ่ามอทอตาเช่นนี้ไป พระนางคงต้องถูกคนรุ่นหลังสาปแช่งไปอีก หมื่นปีเป็นแน่ คิดถึงเหตุการณ์ที่ฮูหยินผู้เฒ่าเสี้ยนถูกขวางปาข้าวของ กลางถนนแล้ว ไทเฮาอดรู้สึกหนาวเยือกที่สันหลังมิได้

เซียงเถาหัวเราะคิก "เป็นเพราะพระองค์ทรงมีพระทัยเมตตา มิอาจ ทนเห็นท่านแม่ทัพพรมาน ถึงได้เสด็จไปวังคุณหญิงตรัสขอความเมตตา ให้นางต่างหาก" นางทูลไทเฮาอย่างแนบเนียนว่าต่อให้ฆ่าเงินสือเหนียง ไปจริงๆ ก็เป็นความผิดของฮองเฮา ตอนนี้เงินสือเหนียงไม่ตายย่อมเป็น ความดีความชอบของพระนาง

สีหน้าของไทเฮาพลันอ่อนโยนลง "ไปส่งข่าวที่วังคุณหญิง บอกนางว่า องค์ชายเจ็ดรอดชีวิตแล้ว"

เซียงเถาผงกศีรษะรับคำ

"อีกอย่าง..." ไทเฮาร้องเรียกเซียงเถาไว้เมื่อเดินถึงประตู "ไปกราบทูล ฝ่าบาท บอกว่าเป็นความประสงค์ของข้า อนุญาตให้ฮองเฮาไปเยี่ยม องค์ชายเจ็ดได้" ให้นางได้เห็นกับตาตนเอง จะได้ถอดใจเสียที

พอเซียงเถาออกไป ไทเฮาเรียกบ็อวีเข้ามา "ไปตำหนักก็เหอ ถ่ายทอดคำสั่งข้า เสิ่นฮูหยินช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดมีความดีความชอบ มอบหยกประดับอิสริยาภรณ์เขียวความล้ำค่าหนึ่งชิ้น ปีนระย้าหลังถึง*

* หลังถึง แปลว่าศาลากล้วยไม้ เป็นชื่อสถานที่สำคัญในเมืองเซาซิง มณฑลเจ้อเจียง เพราะเป็นที่ซึ่ง หวังซีจื่อและยอดกวีในสมัยจั้นตะวันออกสี่สิบกว่าคนมาพบปะสังสรรค์รวมตัวกันแต่ง 'ซุนนุบบทกวีหลังถึง' อันโด่งดัง

หนึ่งอัน และกำไลหยกขาวมันแพะหนึ่งคู่ให้เป็นรางวัล"

ป๊อวี่สุดหัวใจอย่างตื่นตกใจ การตรกรางวัลในวังหลวงล้วนมีกำหนดกฎเกณฑ์ เช่น มงกุฎไข่มุกเหอผู้* มีแต่ฮ่องไทเฮาเท่านั้นที่สวมใส่ได้ หยกประดับอิสริยาภรณ์ฟ้าราตรีต้องมอบให้ชายชั้นก๊วยเฟยขึ้นไปเท่านั้น ส่วนหยกประดับอิสริยาภรณ์เขียวครามลำธารชั้นนี้นับเป็นของศักดิ์สิทธิ์ในวังหลวงชั้นหนึ่ง มีแต่องค์หญิงเท่านั้นที่สามารถครอบครองได้ แต่ไทเฮากลับทรงตรกรางวัลให้เงินสี่หมื่น!

ความหมายก็คือแม้ไม่ได้ประกาศชัดเจน แต่ไทเฮาทรงปฏิบัติกับเงินสี่หมื่นเหมือนองค์หญิงองค์หนึ่งแล้ว อีกหน่อยแค่เงินสี่หมื่นยังแสดงหยกประดับอิสริยาภรณ์ชั้นนี้ออกมา คนที่พบเห็นล้วนต้องต้อนรับนางด้วยพิธีการเดียวกับการต้อนรับองค์หญิง

ด้วยเกรงว่าคำพูดของหรงเจิงจะไม่เป็นความจริง เล็นจงจึงจึงเดินทางเข้าวังอย่างรีบร้อน

เขาเห็นองค์ชายเจ็ดแล้ว ระหว่างยืนอยู่บนระเบียงทางเดินแกะสลักลวดลายในตำหนักอ้อเหอ เห็นคนเดินเข้าเดินออกตำหนักปักที่เงินสี่หมื่นพักอยู่ทั้งหมดล้วนเป็นคนที่มาแสดงความยินดีหรือมอบสิ่งของตรกรางวัลดวงตาของชายหนุ่มปรากฏรอยยิ้มยินดี

"...มิน่าเมื่อวานสุหยินผู้เฒ่าเสิ่นถึงได้ถูกปาของใส่บนถนน เสิ่นสุหยินผู้นี้มีวิชาทำให้คนพินคินซีฟได้จริงๆ" นางไปไม่ไกล นางกำนัลสองคน

* อำภาเหอผู้ เมืองเป่ยไห่ในเขตปกครองกว่างซี เป็นแหล่งผลิตไข่มุกเนื้อดีของจีนมาตั้งแต่สมัยอัน ไข่มุกเหอผู้ถือเป็นอัญมณีล้ำค่า เพราะเนื้อละเอียดเนียนวาว เม็ดใหญ่และส่องประกายคงทน บ้างเรียกว่าไข่มุกแดนใต้หรือไข่มุกมังกรขาว

ถือเอาใส่ผลมีผ้าที่เพิ่งเก็บมาใหม่เดินไปยังตำหนักปีกของเงินสี่เหนียง
พลางหัวเราะคิก

อีกคนพูดต่อว่า "เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว แต่ก่อนโรคของสูหยินผู้เฒ่าเซียว
ก็ได้เส้นสูหยินเป็นคนรักษา ช่างนอกล้วนเล่าลือกันว่านางเป็นพระโพธิสัตว์
ในร่างมนุษย์ ได้ยินว่าคนที่ขวางข้าวของใส่สูหยินผู้เฒ่าเส้นเมื่อวานล้วนเป็น
คนไข้ที่เคยได้รับการรักษาโรคจากเส้นสูหยินที่ปลอมตัวเป็นหมอเจียน..."
เสียงหัวเราะค่อยๆ ห่างออกไป ก่อนจะหายไป ในตำหนักปีกที่เงินสี่เหนียงอยู่
รอยยิ้มของเส้นจงซึ่งชะงักค้างอยู่บนใบหน้า

สูหยินผู้เฒ่าเส้นถูกขวางปาข้าวของ? หมายถึงมารดาของเขา
มิใช่หรือ เรื่องเกิดขึ้นเมื่อวาน ไฉนเขาจึงไม่ได้ขวางครวแม้แต่น้อย
เขาหันกลับไปมองหรงเซิง แวดตานั้นก็อึ้งฉายความเย็นเยียบ

หรงเซิงคุกเข่าลงทันใด "เมื่อวานเนื่องจากท่านแม่ทัพอยู่ในตำหนัก
ฉือหนิง บ่าวจึงไม่กล้ารายงานขอรับ" เขาเล่าเรื่องที่สูหยินผู้เฒ่าถูกขวางปา
ข้าวของกลางถนนให้ฟัง "ภายหลังตอนท่านถูกส่งตัวกลับมาประตูวัง
ปิดแล้ว เกรงว่าท่านจะเป็นกังวล บ่าวจึงคิดว่าวันนี้ค่อยบอก คิดไม่ถึง
ว่า..." หรงเซิงไม่ได้พูดต่อ

เพราะมัวแต่วางแผนช่วยเงินสี่เหนียง ตั้งแต่กลางดึกเมื่อวาน
จนถึงตอนนี้เส้นจงซึ่งยุ่งอยู่ตลอด เขาไม่มีโอกาสจะพูดเรื่องนี้เลย

สีหน้าของเส้นจงซึ่งดีขึ้นเล็กน้อย "สูหยินผู้เฒ่าอาการเป็นอย่างไร
บ้าง"

หรงเซิงพรัลมหายใจ "หมอหลวงบอกว่าได้รับความตกใจเท่านั้น
ไม่เป็นอะไรมากขอรับ"

"ไป กลับไปดูกัน" เส้นจางซึ่งก้าวนำออกไป
 เพิ่งจะพ้นตึกก็เหลือ ด้านหลังก็มีกงกวงวิ่งตามมา "ฝ่าบาททรง
 เรียกตัวแม่ทัพเส้นไปวังหยงฝู"

ฮ่องเต้อารมณ์ดีเป็นพิเศษ สองมือโพล่หลังยืนอยู่กลางตำหนักใหญ่
 ในวังหยงฝูชื่นชมของขวัญแสดงความยินดีของเหล่าขุนนาง เห็นเส้นจางซึ่ง
 เดินเข้ามาก็หมุนตัวเดินกลับไปนั่งหลังโต๊ะมังกร "ได้ยินว่าเมื่อวานสุหยิน
 ผู้เฒ่าเส้นถูกชาวบ้านขว้างปาของใส่หรือ"

"กระหม่อมเพิ่งทราบข่าว กำลังจะกลับไปเยี่ยมพะยะคะ"

"เจ้าคิดจะจัดการอย่างไร"

เส้นจางซึ่งชะงัก แน่นนอนว่าต้องสืบหาตัวผู้บงการและส่งเข้าคุก
 ของกรมราชทัณฑ์! ตรีร้ายอย่างไรเขาก็เป็นถึงแม่ทัพ จะปล่อยให้คนอื่น
 มาดูหมิ่นมารดาแบบนี้ได้อย่างไร

แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น เรื่องพวกนี้เขานำคนไป
 จัดการได้ แต่กลับไม่อาจพูดออกมาได้ เมื่อถูกถามเช่นนี้ ชั่วขณะหนึ่ง
 เขาจึงไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

ฮ่องเต้เห็นสีหน้าของเขาแล้วพลันขมวดคิ้ว ตอบแทนเขาว่า "คิดจะ
 นำทหารไปจับคนหรือ"

"มารดาถูกทำร้ายทั้งที่ไม่มีผิด ถึงอย่างไรก็ต้องหาตัวผู้บงการ
 เบื้องหลัง" เส้นจางซึ่งผินใจยอมรับ

"นี่เป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น!" เสียงของฮ่องเต้ดังขึ้นแปดส่วน

จริงอยู่ที่เรื่องนี้เป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น แต่ทำไม

เมื่อวานพวกเขาถึงไม่จับคน ได้ยินทรงเชิงบอกว่าจับคนที่ก่อเรื่องเมื่อวาน
ไม่ได้สักคน เส้นจงซึ่งขยับริมฝีปาก แต่ไม่ได้เอ่ยอะไร

"ไม่มีผู้บงการเบื้องหลัง ล้วนเป็นคนใช้ในอดิตของเงินซื้อที่ไปเอง
ด้วยความสมัครใจ" ฮ่องเต้โยนฎีกาของจวนว่าการในเมืองซึ่งจึงให้เขา
"เรื่องนี้เราจะเป็นคนจัดการเอง สุธยินผู้เฒ่าเส้นถูกทำร้ายกลางถนน
เป็นเพราะหาเรื่องใส่ตัว ห้ามแม่ทัพเส้นชูดค้ายเรื่องนี้ต่อ!"

จะได้อย่างไรกัน! มารดาทำผิดก็จริง แต่นั่นเป็นเรื่องที่ต้องปิดประตู
สะสางกันภายในครอบครัว จะปล่อยให้คนนอกมารังแกตามอำเภอใจ
ได้อย่างไร

"มารดาถูกทำร้ายอย่างไรความผิด ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็ต้องมีคำชี้แจง
พะยะคะ"

"รู้ความผิด?" ฮ่องเต้ถลึงตามองเขา "इनชาวบ้านจึงไม่ไปทำร้าย
คนอื่น" พระองค์ถามเองตอบเอง "เป็นเพราะเมื่อวานนางลั่นกลองร้องทุกข์
ที่ประตูอุ่เหมินและใส่ร้ายเงินซื้อ!" เขามองเส้นจงซึ่งอย่างนี้กัซัน "แม่ทัพ
เส้นลองพูดมาสิ เรื่องนี้หากสุหยินผู้เฒ่าเส้นไม่ผิดก็เท่ากับเส้นสุหยิน
ผิดอย่างนั้นหรือ" ทรงใคร่ครวญซ้าๆ "เป็นเพราะเส้นสุหยินไม่พอใจ
แม่สามีที่ว่าร้ายตน ถึงได้กะเกณฑ์ผู้คนลับหลังเพื่อมาแก้แค้นหรือ"

เส้นจงซึ่งเหือเย็นหยดตึง แย้งออกไปทันที่ว่า "มิใช่พะยะคะ เงินซื้อ
นาง..." พูดออกไปแล้วถึงได้เข้าใจความหมายของฝ่าบาท ไบหน้าเปลี่ยน
เป็นสีแดงม่วงทันที เอ่ยอย่างอีกอ๊กว่า "...บุตรมิอาจดำเนินบิดามารดา
มารดาอายุมากแล้ว แม้จะเลอะเลือนไร้เหตุผลไปบ้าง แต่ถึงอย่างไร
ก็มีพระคุณที่ให้งำเนิดและเลี้ยงดูกระหม่อมมา ในฐานะบุตร กระหม่อม

จะปล่อยให้มารดาถูกดูหมิ่นโดยไม่เรียกร้องความเป็นธรรมได้อย่างไร" เรื่องนี้เป็นความผิดของมารดาก็จริง แต่ถึงมารดาจะผิดเพียงไร ในฐานะลูก เขาก็มีอาจมองดูมารดาถูกทำร้ายโดยไม่สนใจโยติมิใช่หรือ

ช่างโง่เขลาและดี้อร้นเหลือเกิน!

ครั้นเห็นว่าพูดถึงขนาดนี้แล้วเส้นจงซึ่งจะยืนกราน ฮ่องแต่ตบโต๊ะด้วยความโมโห "เช่นนั้นแม่ทัพเสี้ยนกลับไปหย่ากับเสี้ยนฮุยหนีเสียก่อนเถอะ!"

หากจะแก้ปัญหาจากต้นเหตุก็สมควรทำเช่นนี้จริง ๆ แต่เงินสี่อเหนียง ถูกดูหมิ่นอย่างไรเหตุผล เขาปลอบโยนยังแทบไม่ทัน จะให้หย่านางได้อย่างไร พอดคิดว่าเงินสี่อเหนียงถูกดูหมิ่นก็เพียงแต่ขอไปจากเขาเท่านั้น หัวใจของเสี้ยนจงซึ่งหดเกร็ง ทว่าเรื่องนี้ชาวบ้านระบายนโตะสแทนนางจริง ๆ หากเขาจะเรียกร้องความเป็นธรรมให้มารดาก็ต้อง...

เสี้ยนจงซึ่งยังคงคิดยั้งปวดหัว รู้สึกว่าเรื่องนี้วุ่นวายไม่น้อย จึงปิดปากเงียบเสีย

สีหน้าของฮ่องแต่ผู้คนคลายลง "ทุกครั้งที่ฮุยหนีผู้เฒ่าเสี้ยนฮาละวาดอย่างไรเหตุผลก็เป็นเพราะเจ้าตามใจนางอย่างไรขอบเขต นางถึงได้ใจกล้า บ้าบิ่นขึ้นทุกวัน ถึงกับมาลั่นกลองร้องทุกข์ที่ประตูอู๋เหมิน!" พระองค์มองเสี้ยนจงซึ่ง "แม่ทัพเสี้ยนรู้หรือไม่ว่าลั่นกลองแล้วจะต้องถูกโบยสี่สิบไม้ และกลิ้งผ่านแผ่นตะปูถึงจะได้พบเรา หากไม่เพราะเห็นแก่หน้าเจ้า เมื่อวานฮุยหนีผู้เฒ่าเสี้ยนไม่มีทางรอดชีวิตเดินออกไปจากประตูวังได้!" หากไม่มีกฏเกณฑ์เช่นนี้ ใคร ๆ ก็กล้ามาลั่นกลองร้องทุกข์ เขาซึ่งเป็นฮ่องแต่วัน ๆ คงไม่ได้ทำเรื่องอื่นแล้ว

นี่เป็นความจริง เสี้ยนจงซึ่งคุกเข่าลงทันทันใด "กระหม่อมขอขอบพระทัย

ฝ่าบาทที่ไม่ทรงเอาความมารดาพะยะคะ"

"กล้าอาละวาดอย่างเหิมเกริมเช่นนี้ล้วนเป็นเพราะเจ้าไม่จัดการ
สูญหินผู้เฒ่าเส้นอย่างชัดเจน ทำให้นางคิดว่าหากอาละวาดมากยิ่งขึ้น
เจ้าก็จะยอมประนีประนอม!" ฮ่องเต้ถอนหายใจและเอ่ยด้วยความหวังดี
"เจ้ารู้ดีถึงหลักบุตรไม่ควรตามใจบิดามารดาเวลากระทำความผิด แต่
เจ้าเคยตักเตือนสูญหินผู้เฒ่าเส้นอย่างจริงจังบ้างหรือไม่ เจอเรื่องลำบากใจ
ก็ผลักภาระมาที่เรา" พอดคิดว่าหมูนี้นึกเขาบังคับให้จัดการเรื่องภายใน
ครอบครัวให้ทุกวัน ถูกสูญหินผู้เฒ่าเส้นผู้ไร้เหตุผลทรมาณจนปวดเคียร
เวียนเกล้า ฮ่องเต้จึงยิ่งพูดก็ยิ่งมีโทษะ สุดท้ายทำหน้าที่เหมือนมีความแค้น
ลึกซึ้งกับอีกฝ่าย ตำหนิอยู่นานจึงเอ่ยว่า "วันนี้หากเจ้ายังไม่แยกแยะ
ผิดถูกและออกหน้าแทนนาง พรุ่งนี้นางคงกล้ามาอาละวาดถึงตำหนัก
จินหลวนของเราแน่!"

ด้วยรู้ว่าพระดำรัสของฝ่าบาทมีเหตุผล เส้นจึงซึ่งแสดงความกังวล
"กระหม่อมเป็นห่วงสุขภาพของมารดาพะยะคะ" ด้วยนิสัยของสูญหินผู้เฒ่า
ครั้งนี้หากไม่ระบายนโทษะให้นาง นางต้องเก็บกดจนล้มป่วยแน่

"หมอล่วงไปตรวจดูแล้ว นางแค่ตกใจเท่านั้น พักผ่อนสักกระยะ
ก็หายดี" ฮ่องเต้โบกมือ "เรื่องนี้ถือว่าให้บทเรียนแก่นาง อีกหน่อยจะได้
รู้จักสำรวมตนบ้าง" ขบคิดแล้วเอ่ยว่า "เจ้าพักผ่อนอยู่ในวังเถอะ ประเดี๋ยว
เราจะให้ขันทีไปถ่ายทอดราชอาณาจักรที่จวนแม่ทัพ แต่งตั้งเงินซื้อเป็น
หมอลิสรະชั้นสี่ นับแต่นี้ไปสามารถรักษาคนป่วยได้ตามใจต้องการ และ
ถือโอกาสแจ้งข่าวแทนเจ้าด้วย"

หลบอยู่ในวังจนถึงกลางคืนค่อยกลับไป พรุ่งนี้ส่งองค์หญิงหก

ออกเดินทางแต่เช้า ฮูหยินผู้เฒ่าคิดจะใช้ความกตัญญูบังคับเส้นจางซึ่งออกไปจับคนก็ไม่มีเวลาแล้ว

ฝ่าบาทตัดสินพระทัยแน่วแน่มิให้เขาสอดมือเข้ายุ่ง เส้นจางซึ่งเองก็จนปัญญา กำลังจะลุกขึ้น สีหน้าพลันชะงัก คิดได้ว่าดูเหมือนเมื่อครู่นี้ฮ่องเต้จะทรงมีราชโองการอนุญาตให้เงินສື່ເນີຍงเป็นหมอรักรษาคณได้ตามใจชอบ

"ขอฝ่าบาทโปรดทรงเก็บรับสิ่งคืนกลับไปด้วยพะยะค่ะ" เขาโขกศีรษะขอร้อง "เงินສື່ເນີຍงเป็นสตรี การเป็นหมอย่อมเป็นเรื่องผิดขนบธรรมเนียม" เหลวไหลลั่นดี ขึ้นเขาปล่อยให้ฮ่องเต้มีราชโองการอย่างนี้จริงๆ ไม่ถึงสามวันเงินສື່ເນີຍงต้องเห็นดเหนี่ยวจนตายแน่!

ด้วยคิดไม่ถึงว่าเขาจะขัดขวางเงินສື່ເນີຍงมิให้เป็นหมอ ฮ่องเต้ตะลึงงันอยู่นาน "เราได้ยินว่าเจ้าเคยพานางเข้าไปเป็นหมอในค้ายทหาร อยู่สองเดือนกว่าโดยให้แต่งกายเป็นบุรุษ" ฮ่องเต้ย่นถามเมื่อนึกขึ้นได้ "ตอนนั้นไหนเจ้าจึงไม่บอกว่าผิดขนบธรรมเนียม"

การที่หลิวจวินเรียกนางว่า 'อาจารย์' ต่อหน้าทุกคนทำให้เรื่องการเงินສື່ເນີຍงเคยเป็นหมออยู่ในค้ายทหารไม่ใช่ความลับอีกต่อไปโดยเฉพาะเรื่องที่น่างตมมือให้เฝິงສື່ເນີຍງซึ่งถูกแพรวออกไปจนกลายเป็นเรื่องอัศจรรย์

"เอ่อ..." เส้นจางซึ่งหน้าแดงเมื่อถูกเปิดเผยจุดอ่อน เหยยอย่างตันทุรังว่า "มารดาไม่ยอมกาให้นางเป็นหมออีก"

ฮ่องเต้โมโหจนอยากจะทำโทษ วาจาที่เอ่ยไปเมื่อครู่ล้วนเปล่าประโยชน์สินะ ยังไม่ทันไรเขาก็เริ่มปกป้องฮูหยินผู้เฒ่าเส้นอีกแล้ว! นานทีเดียวพระองค์จึงพฐูลมหายใจออกมาและตบโต๊ะดังปัง "เรา

จะออกกราขโองการให้นางเป็นหมอได้อย่างเปิดเผย ดูซิว่ามารดาเจ้า จะกล้าฝ่าฝืนราชโองการอีกหรือไม่!"

ฝ่าบาททรงตัดสินพระทัยแน่วแน่แล้ว เส้นจงซึ่งคุกเข้าอยู่นาน สุดท่ายกัดฟันพูดว่า "ความรู้สามารถเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งของสตรี นางเป็นภรรยาของกระหม่อม เป็นสะใภ้ของมารดา" นี่หาใช่ครั้งแรกที่ เขาเถียงฝ่าบาทโดยไม่ฟังเหตุผล วันนี้เขาจะต้องคำนวณถึงที่สุด "ในฐานะ ภรรยา เงินซื้อต้องซื้อฟังคำสั่งของมารดาพะยะค่ะ!"

เงินซื้อเหนียงร่างกายอ่อนแอเกินไป มีอาจเป็นหมอได้อีกแล้ว วันนี้ ต่อให้ต้องตาย เขาก็มีอาจยอมให้ฮ่องเต้ประกาศราชโองการฉบับนี้ออกไป!

ฮ่องเต้โมโหจนเหลืออกตา "เจ้าไม่ยอมให้นางเป็นหมอ แต่เรา ไม่อยากให้วิชาแพทย์ของนางถูกกลบฝังและถูกคนรุ่นหลังก่นด่า!" หาก เขามีราชโองการสั่งห้ามไม่ให้นางเป็นหมอ คนที่ป่วยไข้แต่ไม่รู้จะหา หมอที่ไหนมารักษาจะต้องสาปแช่งฮ่องเต้อย่างเขาและบรรพบุรุษสิบแปด ชั่วโคตรแน่นอน! เขาไม่โง่สักหน่อย เรื่องชั่วช้าแบบนี้ เขาไม่ทำหรอก!

ที่สำคัญกว่านั้นคือเขาต้องการอาศัยเรื่องนี้ยกเงินซื้อเหนียงให้เป็น แบบอย่าง ทำให้สตรีทั่วหล้าแย่งกันเอาอย่างนาง

"เช่นนั้นฝ่าบาททรงไม่ต้องออกราชโองการใดๆ ทั้งสิ้น กระหม่อม ไม่ต้องการรับยศถาบรรดาศักดิ์ครั้งนี้" เส้นจงซึ่งหน้าบึ้ง "ถึงอย่างไรสตรี เป็นหมอก็เป็นเรื่องผิดจรรยา ได้หล้ามีอาจยอมรับได้!"

เขาใจกล้าบ้าบิ่นมากขึ้นทุกวันแล้ว ถึงขั้นกล้าก้าวท้าวการออก ราชโองการของฮ่องเต้!

"หากเจ้าบอกว่าไม่ให้ออกราชโองการเราก็ไม่ออก แล้วเราจะยังเป็น

ฮ่องเต้ไปทำไม!" หน้าอกของฮ่องเต้สะท้อนขึ้นลงขณะพ่นลมหายใจหนักๆ "เราไม่ได้มอบยศให้เจ้า เรามอบยศให้เงินซื้อต่างหาก!" พระองค์หันไปเรียกฟู่กงกง "ไป ไปแก้ราชโองการแต่งตั้งเงินซื้อ เขียนว่า..." พระองค์ขบคิดครู่หนึ่ง "แต่งตั้งเงินซื้อเป็นหมออิสระขั้นสี่ ห้ามพระราชวงศ์และขุนนางบังคับให้เงินซื้อตรวจโรคให้ ผู้ที่ต้องการให้เงินซื้อรักษาโรคต้องได้รับความเห็นชอบจากแม่ทัพเสียก่อน!" ในเมื่อไม่ยอมให้เงินซื้อเห็นยงรักษาโรคให้คนป่วย เรื่องลวงเกินผู้อื่นเช่นนี้ให้เขาเป็นคนทำเองแล้วกัน

หลังแก้ราชโองการเสร็จ ฮ่องเต้มองเส้นจิ้งซึ่งอยู่ในความทุกข์ของผู้อื่น รวากับมองเห็นว่าในอนาคตอันใกล้นี้ เส้นจิ้งซึ่งจะต้องถูกคนป่วยรุมล้อมโจมตี สถานการณ์เช่นนี้ช่างสะใจเขาดีแท้!

ความหงุดหงิดในใจพลันหายเป็นปลิดทิ้ง เห็นสีหน้าผ่อนคลายของเส้นจิ้งซึ่งแล้ว ฮ่องเต้รู้สึกตั้งตารอให้ถึงวันนั้น องค์หญิงหยกยังไม่ถูกส่งไปแคว้นฉี เขาก็เฝ้ารอวันที่เส้นจิ้งซึ่งจะกลับมาเสียแล้ว

รอนจุนฟู่กงกงเดินออกไปจากโต๊ะมังกร เห็นเส้นจิ้งซึ่งยังคุกเข่าอยู่ที่เดิม ฮ่องเต้หน้าบึ้ง ตะขี้อีกฝ่ายอย่างแรงหนึ่งที่ "ราชโองการก็แก้ไขแล้ว เจ้ายังไม่เลิกร้ออีกหรือ!" หากคิดจะให้เขาแก้อีกครั้ง ฝันไปเถอะ "ลุกขึ้นตามเราไปที่ตำหนักเจียวไท่พบทูตแคว้นฉี" บ่ายวันนี้ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องจับลาดคือตัวนี้มาอยู่ข้างกาย

เส้นจิ้งซึ่งโขกศีรษะให้ฝ่าบาท "หมอในตำหนักก็เหยียงไม่จากไปไหน กระหม่อมขอร้อฝ่าบาทให้ทรงออกราชโองการสั่งให้พวกเขาตรวจชีพจรให้สูหยินด้วยพะยะค่ะ!" หมอหลวงมารวมตัวกันตั้งมากมาย ไม่น่าจะคาดหมายทางรักษานางได้

ฮ่องเต๋อิ่งไปชั่วขณะ ก่อนจะหันไปสังขันทให้ถ่ายทอดรชโองการ

ครันได้ยินว่าเส้นจซึ่งถูกฮ่องเต๋อิ่งตัวอยู่ในวัง มีอจนำทหารไปจับคนที่ทำร้ายตนได้ ฮูหยินผู้เฒ่าก็บ้ดขมยทที่ปีเยวียยกเข้ามาจนทและเป็นลมล้มต้งไป

นางแพศยงได้รับแต่งต้งเป็นหมอฮสรระขันสี่? อิกทังยงได้รับพระรชทานลิ่งของที่เป็นสัญลัษณณ์แทนตัวองค์หญิง...หยกประดับฮสรยภรณ์เชียวครมล่ำธาร!

มอแผนหลังของขันที่ผู้ถ่ายทอดรชโองการจากไปอย่างรีบร้อนแล้ว ทรวงอกของฮูซันอี่เหมือนถูกยัดด้วยผ้าซี้ริ้ว ทังพะฮืดพะอมและฮัดฮันจนหายใจไม่ออก

ถูกเปิดโปงฐานะต่อหน้าทุกคน ถูกลั่นกลองร้องทุกขที่ประตุอยู่เหมินนี้ล้วนเป็นแผนการที่นางคิดขึ้นอย่างรอบคอบ แม้จะไม่ตายแต่เงินสือเหนียงก็ควรถูกหย่าและไล่ออกจากบ้าน ถูกคนรุ่นหลังก่นด่าไปอิกหมื่นปี...

ไหนจึ่งกลายเป็นเช่นนี้ได้ นี่มันอะไรกันแน่ เกิดความผิดพลาดขึ้นตรงไหนกัน!

ไหนจิงดูเหมือน...ดูเหมือน...ความพยายามของนางกับฮูหยินผู้เฒ่าล้วนเป็นการตัดขุดแต่งงานให้ผู้อื่น สร้างชื่อเสียงให้เงินสือเหนียง ทำให้เงินสือเหนียงได้เลื่อนยศและกวาดทรัพย์สินเงินทองมากมายกลับเมืองฮู่ถงอย่างสง่าผ่าเผย

เข้าวันที่เก้าเดือนสี่ ท้องฟ้าทอดยาวไร้เมฆบดบัง

ขบวนราชรถหรรษา ธงหลากสีโบกสะบัด ขบวนส่งตัวองค์หญิงหก
คูยิ่งใหญ่เกรียงไกร เอิกเกริกดงาม กลุ่มคนเบียดเสียดเคลื่อนไหวไป
ข้างหน้า เส้นจางซึ่งสวมชุดเกราะสีหน้าเฉียบขาดเยือกเย็นหันกลับมาอย่าง
ครุ่นคิด

ในที่สุตก็เห็นเงาร่างที่คุ้นเคยยืนอยู่บนหอชมจันทร์ที่ตั้งอยู่ท่ามกลาง
อาคารและตำหนักมากมาย ใบหน้าเฉียบคมพลันอ่อนโยนลง มุมปากเขา
โค้งขึ้น

ด้วยเกรงว่าเขาจะฝ่าฝืนรับสั่งออกจากวังไปจับคนระบายนโทษะให้
สูญยืนผู้เฒ่า เมื่อวานฝ่าบาทจึงทรงให้เขาอยู่ข้างกายพระองค์ตลอดเวลา
ทำให้เขาไม่มีโอกาสไปอำลานางก่อนออกเดินทาง ยังคิดว่าจะไม่ได้พบ
นางแล้วเสียอีก แต่นางกลับมาส่งเขา เห็นเงาร่างแบบบางพยายามมอง
มาทางนี้ ความอบอุ่นระลอกหนึ่งไหลผ่านหัวใจ ชายหนุ่มเอ่ยในใจ

สื่อเหนียง รอช้า ข้าจะต้องนำบัวหิมะกลับมาให้เจ้าให้ได้

บรรดาหมอลวงจับชีพจรของเงินสื่อเหนียงแล้วต่างไร้หนทาง
รักษา แต่อยู่วิเอ่ยถึงบัวหิมะชนิดหนึ่งบนภูเขาน้ำแข็งทางตอนเหนือ
ของแคว้นฉี บอกว่ามีสรรพคุณขับไล่ไอเย็น บำรุงโลหิต ให้เขาถือโอกาส
เด็ดกลับมาลองดู

ฝ่ายเงินสื่อเหนียงยืนมองอยู่บนหอชมจันทร์พลันจามออกมา

องค์หญิงแต่งงานจัดพิธียิ่งใหญ่ไม่ธรรมดา สิ่งที่เคยเห็นในละคร
เมื่อชาติก่อนมิอาจนำมาเปรียบเทียบความเอิกเกริกตรงหน้านี้ได้จริงๆ
น่าเสียดายที่ราชรถสี่เหลื่ออร่ามถูกปิดบังไว้อย่างแน่นหนา ทำให้นาง
มองไม่เห็นเจ้าสาวที่แต่งตัวเต็มยศ

นางอยู่ในวังต่ออีกสามวัน รอจนองค์ชายเจ็ดลงจากเตียงมาเดินได้แล้ว ฮองเต้จึงมีรับสั่งด้วยองค์เองให้จี้หวเฟิงและองครักษ์คนอื่นๆ คู้มกันเงินสี่เหินยงกลับเมืองอู่ถง

นอกจากพวกช่าวกวีกับตงจวีแล้ว คนที่รอรับนางอยู่หน้าประตูบ้านบรรพบุรุษยังมีอีกคนที่เป็นหน้าใหม่...เผิงสี่ซาน มือขวาของเขาพันผ้าพันแผลคล้องอยู่กับคอ

"ผู้น้อยคารวะนายหญิง" พอเห็นเงินสี่เหินยงลงจากรถม้า เขาคุกเข่าลงทันที ทำเอาเงินสี่เหินยงสะดุ้งโหยง

"เจ้ารีบลุกขึ้น" ด้วยไม่สะดวกจะเข้าไปพุง เงินสี่เหินยงจึงก้มหน้ามองเผิงสี่ซาน "เจ้าไม่ต้องเรียกข้าว่านายหญิง เรียกว่าสุหยินก็พอ" นางหันไปส่งสายตาให้จี้หวเฟิงเข้าไปพุงเขา

เผิงสี่ซานผลัดจี้หวเฟิงออก "สุหยินช่วยชีวิตผู้น้อยไว้ นับแต่นี้ไปชีวิตของผู้น้อยยอมเป็นของท่าน" เพื่อต่อมือข้างนี้ของเขา เงินสี่เหินยงหมดสติไปถึงสองวันสองคืน นางใช้ชีวิตตนเองกู้มือข้างนี้ของเขากลับมาเดิมทีนี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยุทธ์อยู่แล้ว พอรู้ว่าเงินสี่เหินยงมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน เผิงสี่ซานจึงยืนยันกรานในความคิดของตนเองหนักแน่น หากพลาดโอกาสนี้ไป ชาตินี้เขายอมไม่มีโอกาสตอบแทนบุญคุณนางอีกแล้ว

จะอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นทหารรักของเสิ่นจงซิง เห็นเขาไม่ยอมลุกขึ้นจี้หวเฟิงจึงไม่สะดวกจะดูเขาขึ้นมา จึงหันไปมองเงินสี่เหินยงแทน เงินสี่เหินยงขมวดคิ้ว เหลวไหล ให้นางรับคนของเสิ่นจงซิงเป็นลูกน้อง ขึ้นนางเชื่อเขาจริง วันใดเขาทรยศนาง นางยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

"จะเรียกขานว่านายหญิง เจ้าก็ต้องจงรักภักดีกับข้าเพียงคนเดียว!"
 เงินสื่อเหนียงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา "แม้จะเป็นคำสั่งของท่านแม่ทัพ
 ก็มิอาจมีอำนาจเหนือข้า!" นางมองฝั่งสื่อชานเงียบๆ "หากเจ้าทำไม่ได้
 ก็อย่ามาเรียกขานว่านายหญิง!" พุดจบเงินสื่อเหนียงก็ก้าวเท้าเดินผ่านเขา
 เข้าไปในบ้าน

เสิ่นจงซึ่งไม่เคยใจอ่อนเวลาลงโทษคนทรยศ สร้างความลำบากใจ
 ให้เขาเช่นนี้ เขาน่าจะถอดใจได้เสียที

เสียงอุทานของทุกคนตั้งขึ้นระลอกหนึ่ง พวกเขาเหล่านี้ นอกจาก
 พวกจี้ไหวเฟิงแล้วล้วนแต่เป็นทหารองครักษ์ของเสิ่นจงซึ่ง เห็นเงินสื่อเหนียง
 ล่อลวงให้ฝั่งสื่อชานทรยศเสิ่นจงซึ่งต่อหน้าทุกคนอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้
 ต่างตระหนกจนพูดไม่ออก

"ท่านแม่ทัพเป็นผู้มีพระคุณของผู้นี้เลย ผู้นี้ยอมทำอะไรที่เป็นภัย
 ต่อท่านแม่ทัพได้" เหนือความคาดหมาย ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของ
 ทุกคน ฝั่งสื่อชานเอ่ยซ้ำๆ "แต่ผู้นี้ขอสาบานว่านับแต่วันนี้ไปจะ
 จงรักภักดีกับนายหญิงแต่เพียงผู้เดียว ขอเพียงมิใช้การทำร้ายท่านแม่ทัพ
 ตั้งแต่นี้ไปขอเพียงนายหญิงมีคำสั่ง ผู้นี้จะทำตามแม้ต้องแลกด้วย
 ชีวิต!"

เงินสื่อเหนียงค่อยๆ หันกลับมา ฝั่งสื่อชานคุกเข่าหันหลังให้นาง
 ไม่ขยับอยู่ที่เดิม สายตาดูหลากหลายพุ่งไปที่เขา ทั้งตื่นตะลึง ไม่เข้าใจ
 โกรธเคือง เห็นใจ เป็นห่วง... ซ้ำก่อน ไฉนจึงมีสายตาเห็นใจและเป็นห่วง
 ด้วยล่ะ ทุกคนล้วนแต่เป็นทหารองครักษ์ของเสิ่นจงซึ่ง บัดนี้เห็นว่ามีคน
 จะเอาใจออกห่างท่านแม่ทัพและให้ศัตรูสาบานว่าจะจงรักภักดีกับคนอื่น

ความโกรธเคืองนางสามารถเข้าใจได้ แต่ใจคนเหล่านี้ถึงใช้แววตาเห็นใจมองเผิงสื่อซาน เป็นเพราะเป็นห่วงกลัวเขาจะถูกสตรีคนหนึ่งปฏิเสธ และต้องขายหน้าอย่างนั้นหรือ

พอดคิดอีกที เงินสื่อเหนียงเข้าใจโดยพลัน นั่นสิ วันนี้เขาให้สัตย์สาบานต่อหน้าทุกคนยอมเท่ากับทรยศเส้นจงซึ่งไม่ว่านางจะตกลงหรือไม่ เส้นจงซึ่งกลับมาแล้วยอมไม่ละเว้นเขาแน่ คิดได้ดังนี้เงินสื่อเหนียงพลันรู้สึกภาคภูมิใจ หากแม้แต่คนซื่อสัตย์ภักดีที่ส่งตนเองมาถึงหน้าบ้านนางยังไม่กล้ารับ ยังปกป้องไม่ได้ อีกหนอยใครจะกล้าติดตามนางอีกเล่า

องค์กรักส่วนใหญ่ในบ้านบรรพบุรุษล้วนเป็นคนของเส้นจงซึ่งแม้แต่พวกจี้ไหวเฟิงยังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเขา บัดนี้นางไปไหนมาไหนอย่างหรูหรา มีข้ารับใช้และบริวารห้อมล้อมเต็มไปหมด ดูแล้วสูงส่งมีเกียรติก็จริง แต่กลับไม่มีคนของตนเองเลยสักคน!

นางไม่มีรากฐานแม้แต่ชนิดเดียว ดูสง่างาเกรงขาม แต่แท้จริงแล้วกลับเหมือนหอยที่สร้างอยู่กลางอากาศ เหมือนเมืองที่ก่ออยู่บนกองทรายเท่านั้น วันใดหากทำให้เส้นจงซึ่งโกรธ เขาไม่พอใจนางขึ้นมา นางยอมพังครืนเจียนเหวินเจียนอู่เติบโตใหญ่ขึ้นทุกวัน ตอนนี้นางควรสร้างรากฐานของตนเองได้แล้ว ถึงเวลาที่จะรับคนชุดใหม่ที่จงรักภักดีกับตนเองไว้ให้คอยปกป้องพวกเขาทั้งสองหลังจากที่นางจากโลกนี้ไป

"ได้!" คิดเช่นนั้น เงินสื่อเหนียงจึงผงกศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว "เจ้าลูกชิ้นเถอะ"

การสร้างรากฐานให้เจียนเหวินเจียนอู่เริ่มจากการรับทหารคนโปรดที่สุดของเส้นจงซึ่งก่อนก็แล้วกัน

ย่างเข้าสู่ช่วงไถพรวนดินในฤดูใบไม้ผลิ เนื่องจากก่อนหน้านี้ไม่มีเงิน
เดิมที่จึงคิดจะปล่อยเช่าที่นาสามร้อยชิง แต่พอได้ทองคำก้อนเล็กๆ จาก
เส้นจิ้งซึ่งมาหนึ่งถุง บวกกับรางวัลที่ได้รับจากวังต่างๆ หลังจากรักษา
โรคขององค์ชายเจ็ด เงินสี่เหนียงจึงตัดสินใจจะทันหันว่าจะเก็บไว้
เพาะปลูกเองและจะปลูกสมุนไพรรักษาทั้งหมด

นางลงนามในสัญญาสั่งซื้อยาชาฉบับแรกกับหลวจวินเป็นมูลค่า
ห้าหมื่นตำลึง เนื่องจากสัญญาามีมูลค่าสูง อีกทั้งยาชายังเป็นที่ต้องการ
ในระยะยาว เงินสี่เหนียงเกรงว่าพ่อค้าสมุนไพรมีโอกาสนี้โง่ราคา
สมุนไพรรักษา ในเงื่อนไขที่พอทำได้ การเพาะปลูกสมุนไพรรักษาเองจึงเป็นสิ่ง
จำเป็น

แม้จะรู้เรื่องยา แต่เงินสี่เหนียงปลูกสมุนไพรรักษาไม่เป็นจริงๆ นางให้
หลี่ฉางเหอไปสืบดู ในเมืองอู่ถงก็ไม่มีผู้ใดปลูกสมุนไพรรักษาเป็นเช่นกัน
สุดท้ายได้หลี่ฉิงเป็นผู้ติดต่อพ่อค้าสมุนไพรรักษาด้วยยอดฝีมือในการปลูก
สมุนไพรรักษาได้คนหนึ่ง เขาแซ่ฝิง นามฝิงชวิน อายุสี่สิบกว่า เป็นคนสุขุม
หนักแน่น หลังจากพูดคุยกันกว่าหนึ่งชั่วโมง เงินสี่เหนียงรู้สึกตกใจ
ในความเจิดจ้าในลักษณะพิเศษของสมุนไพรรักษาชนิดต่างๆ จึงว่าจ้างเขาทันที
และยกที่นาสามร้อยชิงให้เขาเป็นผู้ดูแลทั้งหมด

ทำแปลงสมุนไพรรักษา ปรุ้งยาปลูกกลอน เพิ่มเครื่องมือในการผลิตยาชา
รับคนงาน ตรวจการบ้านของเจี้ยนเหวินเจี้ยนอู่ โชคดีที่แม่ฐานะของ
หมอมเจี้ยนจะเปิดเผยแล้ว แต่กลับมีน้อยคนนักที่รู้ว่านางอาศัยอยู่ในเมือง
อู่ถง พวกที่ชื่นชมในชื่อเสียงนางและมาขอให้รักษาโรคล้วนนวนเวียนอยู่
นอกจวนแม่ทัพ ทางบ้านบรรพบุรุษค่อนข้างเงียบสงบ ทว่าแม้จะเป็นเช่นนี้

เงินสี่เหนียงก็ย้งยู่อยู่พักใหญ่

พริบตาเดียวผิงอันก็ครบเดือนแล้ว สีเซวี่ยออกเดือนและอุมผิงอัน
'กลับบ้าน' แต่เข้าตรู่

ในฐานะคนบ้านเดิมเพียงคนเดียว เงินสี่เหนียงเตรียมชุดเด็ก
กุญแจอายุยี่น ป้ายทองแดงคล้องด้ายห้าสีเอาไว้แล้ว

"นิ้วเล็กผอมยิ่งกว่ารูปหอมเสียอีก..."

"ทำไมถึงไม่มีฟันล่ะ"

"..."

เห็นเงินสี่เหนียงดีใจ บรรดาสาวใช้จึงล้อมวงเข้ามา สาวใช้
หลายคนเพิ่งเคยเห็นทารกเล็กๆ เป็นครั้งแรก ต่างอยากรู้อยากเห็น
อย่างกับอะไร

แม้แต่เรื่องที่เด็กไม่มีฟันก็ไม่รู้? เงินสี่เหนียงนึกซัน คิดดูแล้ว
จึงเข้าใจ สมัยโบราณไม่มีเครื่องมือสื่อสารอย่างโทรทัศน์หรืออินเทอร์เน็ต
ไม่เหมือนเด็กสมัยปัจจุบันที่โตเร็ว พวกเขาไม่รู้แม้แต่นั่งด้วยซ้ำ
ความรู้ของเด็กสมัยโบราณล้วนมาจากการพบเห็นเองหรือพ่อแม่เป็น
คนสอนให้ หากที่บ้านไม่มีน้องชายน้องสาว ไม่รู้เรื่องนี้ย่อมปกติ

"เด็กเพิ่งจะครบเดือน ต้องห้าถึงหกเดือนก่อนถึงจะมีฟัน!" เงินสี่เหนียง
จับมือเล็กของผิงอันพลางหยอกล้อ "ฟันยังไม่ขึ้น เจ้าถูกพี่สาวหัวเราะ
แล้ว...รีบๆ โตนะ!"

ผิงอันกำนิ้วของเงินสี่เหนียงไว้และส่งเสียง "อา...อา..." ขาเล็ก
ทั้งสองข้างยกตามขึ้นมาด้วย ทั้งย่ำทั้งถีบ ทำเอาบรรดาสาวใช้หัวเราะคิก

"ผื่นแดงบนตัวยังคงนอยู่หรือไม่" เงินสี่เหนียงเงยหน้าถามสีเซวี่ย

พอได้ยินว่าเรื่องที่เงินสี่เหนียงเป็นหมอกถูกเปิดเผย สีเซวี่ยร้อนใจจนหน้าท้องกับต้นขาที่มีผื่นแดงขึ้นเป็นวงกว้าง คันคะเยอแทบทนไม่ไหว

"ทายาที่สูหยินปรุงมาให้ก็ไม่นับถึงเพียงนั้นอีกแล้วเจ้าคะ" สีเซวี่ยเปิดเสื้อให้เงินสี่เหนียงดู "แต่ยังไม่หายไปเสียที"

"ผิงอันต้องกินนม ข้าจึงไม่กล้าให้เจ้ากินยาน้ำ ยาทาภายนอกออกฤทธิ์ช้าหน่อย เจ้าอดทนเอาหน่อยนะ" เงินสี่เหนียงก็มหน้าตรวดดู "อีกไม่นานก็จะหายไปเอง"

"ป่าวทราบเจ้าคะ" สีเซวี่ยหน้าแดงเรื่อ เปี่ยมไปด้วยรัศมีของคนเป็นแม่ "ท่านแม่กลัวว่าป่าวจะไม่มีน้ำนม ทำให้ผิงอันหิว เลยบังคับให้ป่าวดื่มน้ำแกงไก่ทุกวัน" นางเงยหน้ามองเงินสี่เหนียง "ป่าวอ้วนขึ้นอีกแล้ว" พอคิดถึงเรือนร่างในอดีต ใบหน้าก็หมองลง "พอคิดว่าจะมาหาสูหยิน เมื่อวานตอนอยู่บ้านป่าวลองแล้วลองอีก เสื้อผ้าที่แต่ก่อนใส่ได้ตอนนี้ใส่ไม่ได้เลยสักตัว" นางมองรูปร่างออรชรอันแน่นของเงินสี่เหนียงด้วยแววตาอิจฉา เจียนเหวินเจียนอู่โตขนาดนี้แล้ว สูหยินยังดูเหมือนแม่นางน้อยอย่างไรอย่างนั้น!

หากเป็นเหมือนนางในตอนนี มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นแม่คน เส้นจางซึ่งคงสงสัยแต่แรกแล้วว่าเงินสี่เหนียงเคยให้กำเนิดบุตร

"ไม่ป่วยไม่ใช่ยอมตีกว่าอะไรทั้งนั้น!" เห็นสีเซวี่ยอิจฉาตนเองเงินสี่เหนียงค้อนอีกฝ่าย "รอเด็กโตขึ้นอีกหน่อยยอมผอมลงเอง เจ้าอย่าเอาแต่คิดฟุ้งซ่าน มีชีวิตอยู่ท่ามกลางวาสนายังไม่รู้ตัวอีก!" หากเลือกได้นางยอมมีรูปโฉมอัปลักษณ์แลกกับสุขภาพที่แข็งแรง!

สีเซวี่ยแลบลิ้น "ป่าว..."

กำลังจะพูด หลีฉางไถกลับมามีอย่างร้อนรน ไม่รอให้สาวใช้เข้ามา รายงานก็เคาะประตูเข้ามาทันที "ฮูหยิน..." เห็นในห้องเต็มไปด้วยสาวใช้น้ำเสียงพลันชะงัก

สี่เซวียตกใจ หันไปมองเงินสี่เหนียง

"พวกเจ้าออกไปเถอะ" เงินสี่เหนียงไล่สาวใช้ออกไปและหันกลับไปถาม "เกิดอะไรขึ้นอีกแล้ว"

"อุ้เกอก้อเรื่องแล้วขอรับ!" หลีฉางไถมองเงินสี่เหนียงอย่างตกตื่น "จี๋เหวเฟิงเฝ้าดูอยู่ที่นั่น สั่งให้บ่าวมาเชิญท่านไปขอรับ"

เงินสี่เหนียงลุกพรอดทันใด "เขาเป็นอะไร"

"เขา...เขานำคน...ไปขวางประตู..." หลีฉางไถให้อีกอ้าอึ้ง ยิ่งร้อนใจ ยิ่งพูดจาไม่ชัดเจน "ฮูหยินไปดูก็รู้เองขอรับ!"

สถานศึกษาสกุลหลีเป็นสถานศึกษาเพียงแห่งเดียวในเมืองอู่ถง ในเมืองอู่ถงนอกจากลูกคนรวยที่จ้างอาจารย์ไปสอนหนังสือที่บ้านแล้ว ลูกคนจนส่วนใหญ่ล้วนถูกส่งไปเรียนหนังสือที่นั่น มีตั้งแต่เด็กห้าหกขวบ จนถึงสิบกว่าขวบ มีนักเรียนทั้งหมดสามสิบกกว่าคน ทุกคนมารวมตัวกัน อยู่ในลานบ้านพร้อมเสียงเอะอะโวยวาย

เจียนเหวินเจียนอยู่กับเด็กชายรูปร่างกำยำสองคนเฝ้าอยู่หน้าประตู สถานศึกษาขณะเผชิญหน้ากับอาจารย์หลีหมิ่นเจียง นอกสถานศึกษา มีผู้คนมาชุมนุมมากมาย

"...แข็งข้อ แข็งข้อ แข็งข้อกันหมดแล้ว!" หลีหมิ่นเจียงโมโหจนมือสั่นเทา หนวดชี้ขึ้นมา "รังแกอาจารย์ ลบหลู่อาจารย์ ฝ่าฝืนคุณธรรม

ผิดอย่างมหันต์!"

"ข้าไม่ได้รังแกหรือลบหลู่อาจารย์!" เจียนอู่เซิดหน้าตะโกนเสียงดัง "อาจารย์ทำอะไรไร้กฎเกณฑ์ สอนหนังสือไว้ระเบียบแบบแผน นึกออกทีลูกศิษย์ก็ดี หยุดสอนตามอำเภอใจ..." ท่านแม่บอกว่าอาจารย์ดีลูกศิษย์ตามอำเภอใจเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ลูกศิษย์ก็มีวันเหนื่อยเหมือนกัน ควรให้หยุดพักผ่อนหนึ่งถึงสองวันทุกๆ สิบวัน ต้องแบ่งเวลาในการเล่าเรียนและพักผ่อนให้พอดีจึงจะถูกต้อง ไม่อาจยึดตามความชื่นชอบของอาจารย์เพียงอย่างเดียว เวลาที่แม่มาอยากหยุดก็หยุดเช่นนี้

พอคิดถึงคำพูดของท่านแม่ เจียนอู่ก็ยึดอกตรงแนว "เมื่อได้รับความไม่ยุติธรรมย่อมต้องออกเสียง ลูกศิษย์ทำผิด อาจารย์สามารถตำหนิและตีได้ อาจารย์ทำผิด ลูกศิษย์ย่อมสามารถออกเสียงได้เช่นกัน!" น้ำเสียงฮึกเหิมก้องกังวาน "ขงจื๊อกล่าวว่าสามคนเดินมา ย่อมมีอาจารย์เข้าร่วมอยู่ เลือกรุ่นที่ดีเหล่านั้นแล้วทำตาม รุ่นที่ไม่ดีเหล่านั้นให้ปรับปรุง อาจารย์ทำผิดให้นักเรียนชี้บอกย่อมสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง หาไม่ย่อมไม่คู่ควรเป็นอาจารย์ให้ลูกศิษย์เสียอนาคต!"

ตอนเอ่ยคำพูดเหล่านี้รู้สึกว่ารอบด้านเจียบผิดปกติ เจียนอู่หันกลับไปเห็นเงินสี่เหรียญยื่นหน้าขมิ้มอยู่ข้างหลัง น้ำเสียงพลันชะงัก เท้าขยับเล็กน้อยหมายจะเฒ่เข้าหา แต่พอมคิดว่าตนเองกำลังเผชิญหน้ากับอาจารย์อยู่ก็เพียงแต่เอ่ยเรียกท่านแม่ ดวงตาคุโตสีด้าทอประกายแวววาวดุจหินเนื้อแก้วใบบนน้ำไร้เดียงสาที่วางท่าเหมือนผู้ใหญ่ทำให้คนเห็นอดใจอ่อนไม่ได้

เงินสี่เหรียญรู้สึกปวดหัว ระวังเร่งรุดเดินทางมาที่นี้ นางเข้าใจต้นสายปลายเหตุทั้งหมดแล้ว

อาจารย์เจ้าของสถานศึกษาดีมีเอตักันลูกศิษย์ที่ไม่เชื่อฟัง หรือ
ท่องหนังสือไม่ได้นับเป็นเรื่องปกติ โกวจื่อหัวซำมาตั้งแต่เด็ก ทั้งยังไม่เคย
เรียนหนังสือมาก่อน มักจะท่องตำราไม่ได้ บ่อยครั้งที่แผลถูกตีเมื่อวาน
ยังบวมไม่หาย วันนี้ก็ถูกตีใหม่อีกครั้ง เวลาเจออาจารย์โกวจื่อจึงกลัว
จนตัวสั่น ทั้งที่ตำราท่องมาได้แล้วกลับลืมหมด แม้แต่คำพูดก็อีกอักอ้าอึ้ง
พูดไม่รู้เรื่อง แต่เวลาอาจารย์ตีเด็กกลับไปให้เด็กนักเรียนเป็นคนนับเอง
หากนับผิดก็ต้องเริ่มต้นนับใหม่

วันนี้โกวจื่อถูกลงโทษโบยกันสิบที อาจารย์เองหมดเรี่ยวแรงแล้ว
หากเป็นการโบยกันล้วนมอบให้หลี่ซานผู้คุมกันเพียงหนึ่งเดียวใน
สถานศึกษาเป็นคนจัดการ หลี่ซานมีรูปร่างกำยำ เรี่ยวแรงมหาศาล เวลา
โบยกันเด็กทั้งแรงและแม่นยำ ไม่ผ่อนปรนแม้แต่นิดเดียว โกวจื่อถูกโบย
ได้ครั้งหนึ่งก็สลบและต้องนับใหม่ ยังโบยไม่ครบก็สลบไปอีก...

เจียนอู่ที่เป็นเพื่อนเล่นกับโกวจื่อมาตั้งแต่เล็กๆ จึงไม่พอใจ โมโห
และปลุกกระดมให้นักเรียนร่วมกันประท้วงหยุดเรียน คัดค้านเรื่องที่
อาจารย์ตีเด็ก

เดิมที่เขาเป็นเจ้าของการน้อยอยู่แล้ว ยึดหลักคุณธรรม แบ่งแยก
บุญคุณความแค้นอย่างชัดเจน เข้าสถานศึกษาได้ไม่กี่วันก็มีที่นอน
ติดตามเป็นขบวน ปกติพวกเขาเกลียดการที่อาจารย์ตีเด็กแบบนี้อยู่แล้ว
พอถูกเจียนอู่ชักนำ ทุกคนจึงตอบรับทันที

แต่ถึงอย่างไรนี่ก็เป็นสมัยโบราณที่ศิษย์ต้องเคารพและเชื่อฟัง
คำสั่งสอนของอาจารย์ มีคำกล่าวที่ว่าเป็นอาจารย์หนึ่งวันเปรียบเสมือน
เป็นบิดาชั่วชีวิต การกระทำของเจียนอู่เรียกได้ว่าเป็นการรังแกอาจารย์

ล้มล้างบรรพบุรุษ ออกตัญญูอย่างยิ่ง ลูกศิษย์ที่ยังเด็กไม่รู้เรื่องถูกเขาล้าง
 จิ้งอาละวาดไปกับเขาด้วย แต่ลูกศิษย์ที่โตหน่อยย่อมมีความคิดเป็นของ
 ตนเอง ให้ตายก็ไม่กล้าขัดขึ้นคำสั่งของอาจารย์ เจียนอุจึงตัดสินใจนำคน
 ไปขวางประตูสถานศึกษา ไม่ยอมให้ใครเข้าไปเรียนทั้งนั้น จะต้องให้
 อาจารย์ให้คำชี้แจงในเรื่องนี้ให้ได้

มีจี้เหวเฟิงกับกั๋วชิวคอยปกป้องอยู่ด้านข้างจึงไม่มีใครกล้าแตะต้อง
 เจียนอุ ทุกคนส่งเสียงเอะอะโวยวายอยู่ตรงนั้น ทำให้ชาวบ้านข้างเคียง
 แตกตื่นมามุงดู ครั้นเห็นมีคนมามุงดูมากขึ้นทุกที จี้เหวเฟิงรู้สึกว่เรื่องนี้
 บานปลายเสียแล้ว จึงลอบเตือนเจียนอุให้ยุติ คิดไม่ถึงว่าเจียนอุจะดื้อรั้น
 ให้ตายก็ไม่ยอมก้มหัว สาบานว่าต้องให้อาจารย์ชี้แจงก่อนและแก้ไข
 กฎเกณฑ์ที่เด็กนี้เสีย

ทะลุมิตมาห้าปี เงินสี่เหนียงตระหนักดีว่าสามหลักปฏิบัติห้าจริยา*
 ของมนุษย์ที่ลดหลั่นกันไปตามความอาวุโสในสมัยโบราณแตกต่าง
 กับความอิสระเท่าเทียมในยุคปัจจุบันมากเพียงใด นางพยายามปรับตัว
 ให้เข้ากับยุคสมัยนี้อย่างระมัดระวังมาตลอดเพื่อไม่ให้ถูกมองเป็น
 ตัวประหลาด แต่กลับไม่รู้ว่ความคิดอิสระเท่าเทียมในชาติก่อนที่ฝัง
 รากลึกอยู่ในหัวได้แทรกซึมเข้าไปถึงในกระดูกแล้ว ห้าปีมานี้ยังส่งอิทธิพล
 กับเจียนเหวินเจียนอุโดยไม่รู้ตัวด้วย

ก่อนหน้านี้เจียนเหวินเจียนอุมักถามนางว่อาจารย์ที่เด็กถูกต้อง
 หรือไม่ หากอาจารย์ไม่ถูก ลูกศิษย์สามารถออกเสียงได้หรือไม่ ตั้งแต่

* สามหลักปฏิบัติห้าจริยา เป็นหลักคิดและคุณธรรมตามคติของสำนักขงจื้อ (ขงจื้อ) ซึ่งเป็นหลักยึดถือปฏิบัติ
 ของชาวจีนในสังคมศักดินาสืบต่อมาอย่างยาวนาน สามหลักปฏิบัติ ได้แก่ ขุนนางยึดถือกษัตริย์ บุตร
 ยึดถือบิดา ภรรยายึดถือสามี ส่วนห้าจริยา ได้แก่ เมตตาธรรม คุณธรรมความถูกต้อง จารัตระเพณี
 ปัญญา และสัจจะ

• ขอดึงนมอภวาท 4

ตอนนั้นแล้วหรือไม่ว่าเจียนอู่รู้สึกติดใจกับเรื่องที่อาจารย์ตีเด็ก ถ้าหากตอนนั้นนางมีความอดทนนั่งอธิบายให้พวกเขาฟัง บางที่อาจตระหนักได้ถึงความเปลี่ยนแปลงในจิตใจของพวกเขา

น่าเสียดายที่ตั้งแต่เจียนเหวินเจียนอู่เข้าสถานศึกษา นางก็เริ่มยุ่งวุ่นกับโรงยาตำเหริน ยุ่งกับการดูแลต้อนรับเสด็จซึ่ง มีเวลาอยู่กับพวกเขาน้อยเกินไป มองสถานการณ์ตั้งเครียดตรงหน้าแล้ว เงินสี่เหนียงนี้ก็เสียใจ หากพบความผิดปกติของเจียนอู่เร็วกว่านี้ เหตุการณ์ในวันนี้ย่อมไม่เกิดขึ้น

เจียนอู่พูดปาวๆ ว่าอาจารย์ตีเด็กไม่ถูกต้อง ถ้าหากทำตัวเป็นแบบอย่างไม่ได้ก็ไม่คู่ควรเป็นอาจารย์ นี่ล้วนเป็นสิ่งที่น่าสอนเขาด้วยตนเอง ซาดิก่อนนักเรียนหยุดเรียนประท้วงในความไม่ถูกต้องของโรงเรียนและสังคมเป็นเหตุการณ์ที่พบเห็นได้ทั่วไป มีอาจเรียกได้ว่าแปลกประหลาด แต่นี้เป็นสมัยโบราณ ก้าวร้าวแกอาจารย์ต่อหน้าทุกคน เช่นนี้เป็นเรื่องผิดคุณธรรมอย่างยิ่ง สร้างความตื่นตระหนกให้ทั่วหล้า!

จะทำอย่างไรดี นางจะกำราบเจียนอู่หรือว่าช่วยเขาผดุงความยุติธรรม หากกำราบเขาก็เท่ากับล้มล้างคำพูดก่อนหน้านี้ของตนเองทั้งหมดสำหรับเจียนอู่แล้ว ในใจจะต้องหลงเหลือเงาดำที่มิอาจขจัดออกไปได้แน่ อาจถึงขั้นส่งผลกระทบต่อเขาไปชั่วชีวิต

แต่ถ้าหากช่วยเขาผดุงความยุติธรรมย่อมเท่ากับตั้งตัวเป็นศัตรูกับชนบประเพณีในสังคมศักดินา ด้วยกำลังอันน้อยนิดของพวกเขา แม้ลูกจะเพียงพอได้อย่างไร มดโยกคลอนต้นไม้ใหญ่ ตักแตนชูขาขวางรถ*

* 'มดโยกคลอนต้นไม้ใหญ่ ตักแตนชูขาขวางรถ' เป็นสำนวน หมายถึงไม่รู้จักระเบียบกำลังตนเอง มีกำลังอยู่เพียงน้อยนิด แต่คิดหวังทำสิ่งที่เกินกำลังอย่างไม่เจียมตัว

ดีไม่ดีพวกเขาอาจถูกสังคมตำหนิมากกว่าเดิม ถูกหาว่าเป็นตัวประหลาด และถูกสังคมลงโทษ!

ถึงอย่างไรรูปแบบการเรียนการสอนที่นี้ก็ยึดหลักไม่ดีไม่ประสบความสำเร็จ อาจารย์ในสถานศึกษาที่เด็ก ผู้ปกครองไม่เพียงไม่สามารถไปหาเรื่องอาจารย์เหมือนในอดีตก่อนที่จะขึ้นชั้นโรงเรียน ในทางกลับกัน ยังต้องขอบคุณอาจารย์ ต้องเอาของบำรุงมามอบให้อาจารย์เป็นการตอบแทนที่อาจารย์เหนื่อยกายเหนื่อยใจสั่งสอนเด็ก ระหว่างที่นางไม่อยู่ เมืองอู่ถง สีเซวี่เคยเอาไก่ตัวหนึ่งไปมอบให้อาจารย์เป็นการขอบคุณหลังจากเจียนอู่ถงดี

"ยูหยินคิดหาวิธีพาคุณชายไปก่อนเถอะ" ขณะกำลังลำบากใจ จี้เหวเฟิงกระซิบข้างหูเงินสี่เหนียงเสียงค่อย "หลังจากนี้ไปข้าจะทำให้สถานศึกษาแห่งนี้หายไปเอง" นี่หาใช่คำพูดข่มขวัญ ในฐานะองค์กรข้าหลวงอย่าว่าแต่ทำให้สถานศึกษาแห่งนี้หายไปเลย ต่อให้ฆ่าทุกคนในเมืองอู่ถงก็หาใช่เรื่องยาก

ปลุกระดมลูกศิษย์ให้หยุดเรียน เจียนอู่เป็นคนแรกนับตั้งแต่ด้าโจวก่อตั้งบ้านเมืองมา! หากเรื่องนี้แพร่ออกไปดีไม่ดีอาจส่งผลกระทบต่อความเป็นขุนนางในอนาคตของเขา นี่หาใช่เรื่องเล่นๆ

ทำให้สถานศึกษาแห่งนี้หายไป? เงินสี่เหนียงสั่งสะท้าน เขาพูดแบบนี้หมายความว่าอะไร

สีหน่านางพลันเยียบเย็น "ห้ามเจ้าทำอะไรส่งเดช!"

เห็นแววตาน่ายำเกรงของเงินสี่เหนียงที่พบได้น้อยครั้งแล้ว จี้เหวเฟิงขยับปาก แต่สุดท้ายก็หลบไปด้านข้าง

เงินสี่เหนียงเหลือบตามองไปยังอาจารย์ อาจารย์อายุห้าสิบกกว่า
ร่างกายสูงโปร่ง สวมเสื้อตัวยาวผ้าเนื้อละเอียดสีน้ำเงินเข้ม ไบหน้า
เครื่องขริม เครื่องหน้าสุ่มจริงจัง หนวดสีขาโพลนแต่ละเส้นที่ขึ้นมา
เห็นเขาแล้วเงินสี่เหนียงอดคิดถึงขงอจี* ในเรื่องสันอันโด่งดังของหลูชวิน
ไม่ได้

"...ฝ้าฝันคุณธรรม เนรคุณยิ่งนัก!" อาจารย์ยังคงพิมพ์คำตัวสั้น เดิมที
เสียงดังสู้เจียนอู่ไม่ได้ แต่พอรอบด้านเงียบลง เสียงจึงดังชัดเจนเป็นพิเศษ
"เลี้ยงดูแต่ไม่อบรมเป็นความผิดของบิดา อบรมแต่ไม่เข้มงวดเป็นความผิด
ของอาจารย์ วันนี้หากไม่จัดการเจ้า..."

"ข้าไม่มีพ่อ ท่านไม่ต้อง..." ยังพูดไม่จบก็ถูกเจียนอู่ขัด

เงินสี่เหนียงรู้สึกเหมือนหัวใจถูกเข็มทิ่มแทง "อู่เกอ!" น้ำเสียงนาง
แหลมเย็นเป็นพิเศษเพราะควบคุมตนเองไม่ได้

เจียนอู่ชะงักทันใด อาจารย์ตีเด็กเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง คิดไม่ถึงว่า
ท่านแม่จะห้ามปรามเขาโดยไม่แยกแยะถูกผิด เจียนอู่ตาแดงทันที เขา
ซึ่งตามองมารดาด้วยสีหน้าน้อยอกน้อยใจ

พอได้สติเงินสี่เหนียงเองก็ตกใจสะดุ้ง ไฉนจึงเสียการควบคุม
ตนเองต่อหน้าทุกคน หลังจากตั้งสติได้ นางไม่มองไบหน้าน้อยใจ
ของบุตรชาย หันไปทางอาจารย์แทน "ข้าคือมารดาของเจียนอู่ ปรบวง
อาจารย์แล้ว"

อาจารย์เพิ่งสังเกตเห็นเงินสี่เหนียงตอนนี้เอง ตอนพาเจียนเหวิน

* ขงอจี เป็นชื่อตัวละครหลักในเรื่องสั้นเรื่อง 'ขงอจี' ของหลูชวิน เนื้อหากล่าวถึงขงอจี บัณฑิตที่พยายาม
สอบเข้ารับราชการ แต่ล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้ายด้วยทฐีและความยึดติด เขาไม่ยอมทำงานใช้แรงงาน
จึงต้องใช้ชีวิตอย่างยากจนจนจอนาถ

เจียนอู่มาเข้าเรียน อาจารย์เคยพบเงินสี่เหนียงและจดจำสตรีที่สุภาพ
อ่อนโยน ท่วงที่ไม่ธรรมดาผู้นี้ได้เป็นพิเศษ ใจนี้กระหลาดใจ มารดา
ที่เมตตาอารีเช่นนี้ไฉนจึงมีบุตรที่ผิดกิจการเอาแต่ใจได้ ยามเผชิญหน้า
กับความสงบอ่อนโยนของเงินสี่เหนียง โทสะในอกสลายหายไปกว่าครึ่ง
เขาประสานมือเอ่ยกับเงินสี่เหนียง "แม่นางเจียนมาพอดิเลย เจียนอู่
ไม่ฟังคำสั่งสอน เป็นผู้นำทุกคนมาชุมนุมก่อเรื่อง วันนี้ไม่ว่าอย่างไร
แม่นางเจียนก็ต้องชี้แจงกับข้าให้ชัดเจน!"

"เรื่องนี้เกิดขึ้นจากการตีโก่วจื่อ" เงินสี่เหนียงมองอาจารย์อย่าง
จริงจัง "เหตุใดอาจารย์ต้องตีเด็กด้วย"

"ทำผิดย่อมต้องตี!"

"จุดประสงค์ของการตีก็เพื่อให้พวกเขาจดจำคำสั่งสอนไว้ คราวหน้า
ไม่ทำผิดอีก" เงินสี่เหนียงคล้อยตามเขา "ใช่หรือไม่"

"แน่นอน!" อาจารย์พยักหน้า "หยกไม่เจียรไนย่อมไม่งดงาม!"

"อาจารย์กล่าวถูกต้อง" เงินสี่เหนียงผงกศีรษะ

อาจารย์เซ็ดหน้าขึ้นสูงทันที

ท่านแม่เคยบอกเองแท้ๆ ว่าอาจารย์ตีเด็กเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง
อีกทั้งยังเคยเล่าเรื่องชาวนาประท้วงและลูกศิษย์เดินขบวนประกาศ
ความไม่พอใจตั้งมากมาย ไฉนเพียงพริบตาเดียวท่านแม่ก็เปลี่ยนไป
เสียแล้ว ถึงขั้นไม่ถามไถ่อะไรและบอกว่าอาจารย์ทำถูกต้องต่อหน้า
ทุกคน เจียนอู่เฝ้าปากอย่างอัดอั้น น้ำตาคลอหน่วย

จี๋เหวเพิ่งทนดูต่อไปไม่ได้ กำลังจะเอ่ยปากก็ได้ยินเงินสี่เหนียง
เอ่ยว่า "การตำหนิและตีโบายเป็นวิธีการอย่างหนึ่งเท่านั้น เป็นวิธีที่อาจารย์

ใช้ในการทำให้ลูกศิษย์จดจำคำสั่งสอนได้ ในเมื่อเป็นวิธีการก็ต้องใช้
ได้ผล อาจารย์ใช้วิธีนี้หลายครั้งแต่กลับไม่เห็นผล เหตุใดถึงยังยืนกราน
จะใช้อีก 'ไม่ทดลองวิธีอื่นดู' นางมองอาจารย์ตาไม่กะพริบ "อันว่าการ
เดินสู่จุดหมายมีหลายเส้นทาง มีวิธีตั้งมากมายที่อาจารย์สามารถใช้
ขัดเกลาลูกศิษย์ได้" นางพูดต่อ "ขงจื้อมีลูกศิษย์สามพันคน แต่ 'คัมภีร์
หลุนอวี่*' ที่บันทึกจริยวัตรของปราชญ์ขงจื้อกลับไม่มีการเอ่ยถึงการอบรม
ศิษย์โดยย้ใช้ไส้เทียนแม้แต่คำเดียว ท่านปราชญ์ขงจื้อยึดหลักที่ว่า
'ไม่ถึงยามที่ศิษย์ไม่อาจเข้าใจสิ่งซึ่งพยายามขบคิดแล้วก็อย่าเพิ่งชี้แนะ
ไม่ถึงยามที่ศิษย์ไม่อาจอธิบายสิ่งซึ่งเข้าใจแล้วก็อย่าเพิ่งชี้แจง' หรือว่า
อาจารย์ไม่เคยอ่านคัมภีร์ปราชญ์เหล่านี้เลย"

เจียนอู่ตาเป็นประกายทันใด กลุ่มคนที่มุ่งดูก็ส่งเสียงอุทาน

ปากไม่พูด แต่ลูกตนเองถูกตีจนมือบวมกลับไปทุกวัน พ่อแม่
ไม่ว่าคนไหนก็ต้องปวดใจ เดิมทีคิดว่าอาจารย์ตีเด็กเป็นเรื่องถูกต้องแล้ว
ว่ากันว่าไม่ตีไม่ประสบความสำเร็จ แต่พอฟังคำพูดของเงินสือเหนียง
และใคร่ครวญดูกลับรู้สึกว่ามีเหตุผลมาก เด็กได้รับบทเรียนก็พอแล้ว
ทำไมต้องตีรุนแรงถึงเพียงนั้นด้วย

จวบจนบัดนี้ อาจารย์ถึงตระหนักว่าคำพูดของเงินสือเหนียงเป็นการ
วางกับดักเขา ก่อนหน้านี้เจียนอู่เป็นผู้นำประท้วงหยุดเรียนถือเป็นการ
รังแกอาจารย์ ล้มล้างบรรพบุรุษ ฝ่าฝืนคุณธรรมอย่างมหันต์ สามารถ
นำตัวศิษย์ไปส่งจวนว่าการเพื่อลงโทษได้ เพราะอย่างนี้เขาถึงได้กล้า

* คัมภีร์หลุนอวี่ หรือคัมภีร์จริยวัตรของขงจื้อ บ้างแปลว่าเป็นชุมนุมวจนะแห่งขงจื้อ เป็นคัมภีร์สำคัญของ
สำนักปรัชญาขงจื้อ (ขงจื้อ) ที่รวบรวมคำสอนของขงจื้อไว้โดยศิษยานุศิษย์ที่ติดตามใกล้ชิด เป็นหนึ่งในตำรา
ทั้งสี่ซึ่งใช้กำหนดเนื้อหาของการสอบเข้ารับราชการของจีนโบราณ

เผชิญหน้ากับลูกศิษย์ที่ประท้วงหยุดเรียนด้วยท่าทางดุเดือด แต่ตอนนี้พอเงินสี่อเนียงนำคำพูดของนักปราชญ์มาตำหนิว่าการตีเด็กของเขาไม่ถูกต้อง สถานการณ์ย่อมไม่เหมือนเดิม

"เจ้า..." เขาชี้เงินสี่อเนียงอย่างพูดไม่ออก ด้วยชินกับการที่ลูกศิษย์ล้วนเชื่อฟังเขา ชินกับการพูดจาคลุมเครือเข้าใจยากเพื่ออวดภูมิความรู้ของตนเอง การถกเถียงซึ่งหน้าอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้ทำให้อาจารย์รับมือไม่ถูกจริงๆ

สังคมเปลี่ยนผัน สังคมเปลี่ยนผันไปแล้วจริงๆ...อาจารย์โมโหจนมือไม้สั่น

"ยกตัวอย่าง" ขณะที่เขาโกรธจนพูดไม่ออก เงินสี่อเนียงกลับไม่ใช้เวลาเขาได้ขบคิด นางชี้ไก่จ้อที่นอนขดตัวอยู่บนโต๊ะยาว "ข้าได้ยินคู่เกอบอกว่าเขาถูกทำโทษเพราะท่องตำราไม่ได้ ถึงจะตีเขาทุกวันเขาก็ยังท่องไม่ได้ อาจารย์เคยคิดบ้างหรือไม่ว่า..." นางลากเสียงยาว "บางที่อาจไม่ใช่เพราะเขาไม่ตั้งใจ แต่เป็นเพราะเขาไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์สอนหรือเขาอาจจะท่องได้แล้ว แต่เพราะกลัวถูกทำโทษ เวลาอยู่ต่อหน้าท่านถึงได้ประหม่าจนลืมไปหมด"

พอพูดจบ ลูกศิษย์ที่ประท้วงหยุดเรียนก็ส่งเสียงฮือฮาทันที มีคนตะโกนออกมาว่า

"ตอนอยู่บ้านข้าท่องได้เป็นอย่างดี แต่พอมาอยู่หน้าอาจารย์ก็ลืมหมด..."

"ข้าก็เหมือนกัน..."

"ข้าท่องไปอย่างนั้นเอง ไม่เข้าใจความหมายเลยสักนิด ถึงได้จำ

ไม่ได้สักที..."

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังขึ้นทุกขณะ อาจารย์หน้าแดงก่ำ กัดฟันพูดอย่างตันทุ้งว่า "ในเมื่อแม่นางเจียนคิดว่าการข่มเหงอาจารย์ของเจียนอยู่เป็นเรื่องถูกต้อง เช่นนั้นก็ไปพบกันที่ศาล!"

เสียงทั้งหมดเงียบกริบทันที

จี้เหวเฟิงหน้าซีดเล็กน้อย เบื้องหลังมีแม่ทัพใหญ่กับฮ่องเต้สนับสนุนอยู่ ออย่าว่าแต่ศาลเลย ต่อให้ส่งตัวไปที่กรมอาญาเขาก็ไม่กลัว แต่เจียนอยู่ต้องขึ้นศาลตั้งแต่อายุน้อยๆ มีประวัติคดีข่มเหงอาจารย์ล้มล้างบรรพบุรุษ หากแพ้ออกไปในหมู่ชาวบ้านย่อมส่งผลกระทบต่อเขาชั่วชีวิต

เจียนอยู่มีเหตุผลก็จริง แต่มีเหตุผลเพียงใดก็ไม่อาจข่มเหงอาจารย์อย่างโจ่งแจ้งได้ เหมือนเช่นที่บิดามารดาทำผิดแค่ไหน บุตรก็ไม่อาจออกตัญญูได้ ท้องฟ้า แผ่นดิน ราชา ผู้อาวุโส อาจารย์ล้วนเป็นสิ่งที่จะต้องเคารพเทิดทูน ผู้ที่ข่มเหงรังแกอาจารย์ไม่มีสิทธิ์สอบเป็นชิวไฉด้วยซ้ำไป

ทุกคนต่างหันมามองเงินສື່ເນື່ອງ

เงินສື່ເນື່ອງถอนหายใจเบาๆ คิดอยู่แล้วเชื่อว่าด้วยกำลังคนคนเดียวมีโอกาสสู้กับชนบประเพณีในสังคมศักดินาได้!

ครั้นเห็นทุกคนหมดท่าที่ฮึกเหิม อาจารย์แค้นเสียงเย็นชา กำลังจะสั่งให้ผู้คุ้มกันไปแจ้งความกำราบทุกคน กลับได้ยินเงินສື່ເນື່ອງพูดขึ้นว่า

"อยู่เกอຍັงเด็ก รู้จักแต่แสวงหาความถูกต้อง แยกแยะขาวดำ ไม่รู้จักประเมินสถานการณ์โดยรวม" นางชู้ไก่อ้วจื่อที่นอนอยู่บนโต๊ะ "หากข้า

เป็นอาจารย์ เรื่องเร่ร่อนในตัวนี่หาใช้การเผชิญหน้ากับลูกศิษย์ และตัดสินใจใครผิดใครถูก เพราะหากรั้งรอต่อไป อวี๋ไหลเจียงจะต้องสิ้นชีวิตแน่!" อวี๋ไหลเจียงเป็นนามที่เรียกขานกันในสถานศึกษาของโก่วจื่อ

มองตามสายตาของเงินสือเหนียงไป อาจารย์หน้าซีดเผือด เห็นโก่วจื่อที่ก่อนหน้านี้ยังนอนขดตัว ยามนี้แขนขากางออกและนอนนิ่งอยู่บนโต๊ะ สูดหายใจเข้าไปน้อย แต่ปล่อยออกมาเยอะ ทำทางเหมือนกำลังจะหมดลมแล้ว

"นี่...นี่มันอะไรกัน" อาจารย์สองขาอ่อนยวบ เรื่องนี้ลูกหลานจนรู้จักกันไปทั่วเมืองแล้ว หากมีคนตายไปอีก...ต่อให้มีเหตุผลมากเพียงใด ก็มีอาจเอาชนะเรื่องที่เขามาคนตายได้

พ่อแม่ของโก่วจื่อมาถึงตั้งนานแล้ว เห็นลูกนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น เดิมทีร้อนใจ แต่ติดที่ก่อนหน้านี้สถานการณ์ตั้งเครียดจึงไม่กล้าเข้าไป พอเห็นเงินสือเหนียงส่งสายตาจริงจังรีบโผล่เข้าไปหาทันที

"โก่วจื่อ!" หลังเสียงร้องโหยหวน แม่โก่วจื่อปล่อยโฮออกมา เสียงร้องให้มันดังสนั่นหวั่นไหว

อาจารย์ทรุดลงกับพื้นอย่างอ่อนแรง

อากาศเดือนสี่เหมือนใบหน้าของเด็ก ก่อนหน้านี้ยังปลอดภัยแจ่มใส พริบตาเดียวก็มีเมฆดำก้อนใหญ่

หลังเสียงลมพัดแรงจนหน้าต่างส่งเสียงดังพื๊พพื๊ ฝนห่าใหญ่เทลงมา ลานบ้านพลันพรำมัวด้วยม่านฝน

• ขอดนงินหมอทกตท 4

เจียนเหวินเจียนอู๋ที่ถูกทำโทษให้ยืนอยู่ในลานบ้านเริ่มขยับเท้า มองผ่านกระจกหน้าต่างเห็นท่านแม่ นั่งนิ่งไม่ขยับอยู่ที่เดิมราวกับไม้แกะสลัก พวกเขาจึงยึดเอายืนตัวตรงทันที

สี่เชวี่ยี่ ชิวจวี ตงจวี หลี่ฉางเหอ หลี่ฉางไห่ รวมถึงพวกจี้ไหวเฟิง ต่างคุกเข่าลงอย่างพร้อมเพรียง เห็นฝนนอกหน้าต่างตกลงมาจนดูเหมือนควีน ชิวจวีปวดใจจนหลังน้ำตา

สี่เชวี่ยี่โขกศีรษะให้เงินสี่เหินยงไม่หยุด "บ่าวไม่ดูแลพวกเขา ให้ดีเอง ฮูหยินลงโทษบ่าวเถอะเจ้าคะ ฝนตกแล้ว ดีร้ายอย่างไรก็ให้เหวินเกออยู่เกอเข้ามาก่อนเถอะ"

จี้ไหวเฟิงคล้อยตามทันที "คุณชายสำนึกผิดแล้ว ฮูหยินให้พวกเขาเข้ามาเถอะ"

เงินสี่เหินยงเอาแต่นิ่งไม่ขยับ

"บ่าวจะออกไปกางร่มให้พวกเขา!" ชิวจวีลุกพรวดทันใด

"ข้าเอง!" จี้ไหวเฟิงลุกขึ้นบ้าง

"ใครกล้า!" เงินสี่เหินยงตวาดเสียงเย็น

"ฮูหยิน!" ชิวจวีคุกเข่าดังต๊อบ "เหวินเกออยู่เกออายุยังน้อย จะไม่สบายเอาได้นะเจ้าคะ"

"ธูปก้านนี้ยังไม่หมด ใครก็ห้ามช่วยพวกเขาทั้งนั้น" เงินสี่เหินยงพูดเสียงหนักแน่นยื่นกรรณยี่

"เมื่อเข้าคุณชายแคะอยากเรียกร้องความเป็นธรรมให้โก่วจื่อ นี่เป็นการกระทำที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม พวกเขาไม่ผิด!" เห็นเจียนเหวินเจียนอู๋ มีสภาพเหมือนลูกหมาตกน้ำ จี้ไหวเฟิงโขกศีรษะให้เงินสี่เหินยงอย่าง

ไม่เคยทำมาก่อน "ข้ายินดีรับผิดแทนคุณชาย"

"เพิ่มรูปอีกครั้งก้าน!"

จี้หวเหิงตะลึงงันอยู่ตรงนั้น ลู่ๆ เขาก็ผลึกประตูพุ่งออกไปและ ตะโกนเรียกเจียนเหวินเจียนอู่ "พวกเจ้าเข้าไปในบ้าน!" อย่างมากก็พา พวกเขาไปหาฝ่าบาทให้พระองค์ปกป้อง ดูซิว่านางจะกล้าลงโทษอีก หรือไม่ เห็นดวงหน้าเล็กของทั้งสองตากฝนจนซีดเซียว จี้หวเหิงร้อนใจ จนตาแดงกำ

เจียนเหวินเจียนอู่กลับยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน

"ได้ยินหรือไม่ ที่มีข้า พวกเจ้ารีบเข้าไปในบ้าน" จี้หวเหิงเข้าไป กระชากตัวเจียนอู่

เจียนอู่ผลึกเขาออก "ข้ารู้ความก่อความผิด ท่านแม่บอกว่าต้องยืน เป็นเวลาหนึ่งก้านรูป!"

เห็นใบหน้าตึงตันเหมือนเส้นจิ้งจิ้งไม่ผิดเพี้ยนแล้ว จี้หวเหิงค่อยๆ ลดมือลง

สี่เซวี่กับชีวจิวต่างวิ่งไปที่โต๊ะจุดธูปและเป่าธูปแรงๆ หวังจะให้ ธูปก้านนี้ถูกเผาหมดไวๆ

เห็นจี้หวเหิงกับพวกหลี่ฉางเหอออกไปยืนตากฝนเป็นเพื่อน เจียนเหวินเจียนอู่ข้างนอก เงินสื่อเหนียงเบือนหน้าไปทางอื่น ถูก ถูกทำโทษให้ยืนตากฝนอยู่ข้างนอก นางปวดใจยิ่งกว่าใครทั้งนั้น แต่ นิสัยรู้ความผิดใจการของเจียนอู่ หากนางไม่สั่งสอนเขาบ้าง อีกหน่อย ไม่รู้จะก่อเรื่องใหญ่อะไรอีก

ครั้งนี้เป็นเพราะนางใช้แผนการ อาศัยวิชาแพทย์อันล้ำเลิศทำให้

• ขอดนงินหมอทกตท 4

โก้วจื่อแกลิ่งตยตบตออจอรย์ แล้วคร้งหน้ล๊ะ...หล้งจกนงตยไป
แล้วย้งจะมีใครช้วยบ้งลมบ้งฝนให้พวกเขได้้อีก

32

"อืม ฟันฟูได้ดีมาก" หลังตรวจบาดแผลที่มือของเฟิงสื่อซานเสร็จ เงินสื่อเหนียงรู้สึกพอใจกับผลการผ่าตัดของตนเองมาก "ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้าสามารถเริ่มต้นฟื้นฟูสมรรถภาพได้แล้ว"

"ฟื้นฟูสมรรถภาพ?" เฟิงสื่อซานกะพริบตาอย่างไม่เข้าใจ

"หมายถึงการฝึกฝนเพื่อให้มือข้างนี้ของเจ้ากลับมาใช้งานได้เหมือนเดิม" เงินสื่อเหนียงพูดพลางหันไปเรียกชิวจวี "เอาอุปกรณ์พวกนั้นมา"

แฉงดามนิ้วมือ เครื่องมือฟื้นฟูสมรรถภาพข้อมือ ตาข่ายหนังยาง ถุงทราย ลูกแก้ว...ของเหล่านี้ล้วนได้หลี่ฉางเหอออกไปหาช่างทำขึ้นตามแบบร่างของเงินสื่อเหนียงเพื่อใช้ช่วยเหลือเฟิงสื่อซานฟื้นฟูสมรรถภาพการใช้งานของนิ้วมือ หลังจากสาธิตให้เขากับชิวจวีดูแล้ว สุดทำย่นางเอ่ยว่า "ให้ชิวจวีช่วยเจ้าทำทุกเข้าเย็น" จากนั้นกำชับเฟิงสื่อซาน "บาดแผลที่เส้นเอ็นและกระดูกต้องใช้เวลาฟื้นฟูร้อยวัน ตอนนี้กระดูกของเจ้า

ยังประสานกันไม่สนิท เวลาฝึกฝนต้องเบาหน่อย ระหว่างฝึกฝนคอยระวัง
ข้อมือด้วย"

ด้วยตั้งใจให้ชีวจวีเป็นผู้สืบทอดวิชาชีพนาง ตั้งแต่นี้ไปนอกจาก
หัดคัดหนังสือแล้ว ชิวจวีก็ต้องเรียนรู้อาชีพจากนางด้วย

"ฮูหยินพูดกับเจ้า เจ้าไม่ได้ยินหรือ!" เห็นเฟิงสื่อซานยังคงสอด
นิ้วมือทั้งห้าเข้าไปในแผงตามนิ้วมืออย่างเออะงะ ชิวจวีกัดมือเขาไว้ทันที
และถลึงตาใส่เขา เห็นท่าทางของเขาแล้ว ชิวจวีอดโมโหไม่ได้ โจนฮูหยิน
ของนางจึงตามบอดรับลูกน้องแบบนี้มาได้นะ ไปไหนมาไหนคนเดียว วันๆ
เอาแต่เงียบไม่พูดไม่จา ไม่รู้จริงๆ ว่าเขาจะช่วยอะไรฮูหยินของนางได้บ้าง
ลูกน้องคนแรกที่รับมาเป็นเสียแบบนี้ ช่างน่าผิดหวังเหลือเกิน

ถูกชีวจวีแย่งแผงตามนิ้วมือไป เฟิงสื่อซานหน้าแดง เงยหน้ามอง
เงินสื่อเหนียง

ด้วยรู้ว่าเขาร้อนใจอยากฟื้นฟูไวๆ เงินสื่อเหนียงถอนหายใจ
"เรื่องทุกอย่างยิ่งร้อนใจยิ่งไม่ประสบความสำเร็จ บาดแผลเจ้าตอนนี้
ยังบวมน้ำอยู่ การฝึกฝนจะฝืนตนเองมากเกินไปไม่ได้"

ระหว่างพูด สีเซวี่เคาะประตูเดินเข้ามา

เงินสื่อเหนียงจึงโบกมือให้ชีวจวีพาเฟิงสื่อซานออกไป เอ่ยถามว่า
"อาจารย์จ้าวยอมมาหรือไม่"

นางตั้งใจจ้างอาจารย์มาสอนหนังสือให้เจียนเหวินเจียนลู่ที่บ้าน
แต่แรกอยู่แล้ว เพียงแต่ตอนแรกไม่มีเงินถึงได้รั้งรอไว้ก่อน ครั้งนี้ได้
เผชิญหน้ากับอาจารย์ที่สถานศึกษาด้วยตนเอง เงินสื่อเหนียงเอง
ก็รู้สึกว่าเขาออกจะเข้มงวดและคร่ำครึเกินไปหน่อย หากปล่อยให้เป็น

เช่นนี้ต่อไปอาจเป็นผลเสียกับเด็ก จึงถือโอกาสที่เจียนอยู่เป็นผู้นำประท้วงหยุดเรียนครั้งนี้ลาออกให้พวกเขา

คิดไม่ถึงว่าด้วยเรื่องนี้จะทำให้เจียนผู้มีชื่อเสียงกระฉ่อนในเมืองคู่งเมื่อได้ยินว่าเพราะไม่พอใจอาจารย์ที่ตีเด็ก เขาจึงนำลูกศิษย์คนอื่นๆ ไปประท้วงหยุดเรียน เด็กดื้อรั้นเช่นนี้ อีกทั้งยังมีแม่ที่เข้าข้างลูกตนเอง อาจารย์ที่ไหนจะกล้ามาสอนเขาเล่า ผ่านมาเจ็ดแปดวันแล้ว หลี่ฉางเหอไปถามอาจารย์ถึงแปดเก้าคน พอได้ยินชื่อเจียนอยู่ต่างก็ส่ายหน้าทันที

"เขาบอกว่าซุนไปวันเพ็ญจะจ้างเขาไปเป็นอาจารย์ให้หลานเจ้าคะ..." สี่เซวี่ยส่ายหน้าอย่างหม่นหมอง "วันนี้ตอนฉางเหอออกมาจากบ้านของอาจารย์จ้าวบังเอิญเจออาจารย์คนก่อนของเหวินเกออยู่เกอ พอเอ่ยถึงทั้งสองอาจารย์ยังชมว่าพวกเขาเฉลียวฉลาดและบอกว่าไม่ทะเลาะไม่รู้จักกัน หากพวกเขาอินตึกลับไป เขาก็ยินดีต้อนรับเจ้าคะ" นางมอจเงินสือเหนียง "หรือว่าจะให้เหวินเกออยู่เกอกลับไปก่อนดีเจ้าคะ"

"พวกเขาเรียนวิชายุทธ์กับจี๋เหวเพ็งอยู่มิใช่หรือ" เงินสือเหนียงส่ายหน้า "ให้พวกเขาค่อยๆ เรียนไปก่อนแล้วกัน หนังสือก็ต้องหัดคัดทุกวัน เวลาไม่เสียเปล่าหรอก"

"...บ่าวแคว่รู้สึกว่ฐุหอินอ่านตำราสอนหนังสือพวกเขาทุกวันแบบนี้ลำบากเกินไป" สี่เซวี่ยแย้งเสียงค่อย

ตั้งแต่เกิดเรื่องครั้งก่อน นับแต่นั้นมาไม่ว่าเงินสือเหนียงจะเหน็ดเหนื่อยแค่ไหนก็ต้องเจียดเวลาอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงไปอยู่กับเจียนเหวินเจียนอยู่ที่เรือนเจ้าอหังการทุกวัน อ่านตำราและเล่านิทานให้พวกเขาฟังเหมือนย้อนกลับไปในอดีตอีกครั้ง แต่พอมีโรงยาตำเหวินกับงานเบ็ดเตล็ดอื่นๆ

• ขอดึงหมอกทอ 4

เงินสี่เหนียงก็ยุ่งกว่าแต่ก่อน สีเซวียเห็นแล้วปวดใจยิ่งนัก

เงินสี่เหนียงขมวดคิ้วมุ่น แม้จะรู้หนังสือ แต่นางไม่มีเรียวแรง จะสอนหนังสือเจียนเหวินเจียนอู่ด้วยตนเองได้ ทว่าอาจารย์ในเมืองอู่ถงต่างไม่ยอมมา แล้วจะให้นางไปจ้างอาจารย์จากที่ไหน

ในโรงเตี๊ยมพักม้า เส้นจงซึ่งล้างหน้าแปรงฟันเสร็จกำลังจะเข้านอน หรงเชิงนำจดหมายจากพิราบสื่อสารเข้ามาพอดี

'...สูหยินสบายดีทุกอย่าง เฝิงสี่ชานสาบานต่อหน้าทุกคนว่าจะเอาใจออกห่างท่านแม่ทัพ จงรักภักดีกับสูหยินเพียงคนเดียว จะให้จัดการทันทีหรือไม่ขอรับ'

อ่านจดหมายจากหัวหน้าองครักษ์ผูปอที่เขาสั่งให้อยู่ในเมืองอู่ถงแล้ว เส้นจงซึ่งหลุดหัวเราะออกมา หยิบพู่กันเขียนข้อความตอบส่งให้หรงเชิง

"ช่างเขาเถอะ?" เห็นข้อความตอบกลับของเส้นจงซึ่งแล้ว ทหารองครักษ์ที่นำโดยผูปอต่างกะพริบตามองหน้ากันไปมา ตกตะลึงจนพูดไม่ออก

หมายความว่าอะไร เหตุใดจู่ๆ ท่านแม่ทัพจึงเป็นคนใจกว้างเช่นนี้ ถึงกับไม่จัดการคนที่ทรยศเขาอย่างเปิดเผย

ระหว่างงุนงงสงสัย เงินสี่เหนียงเดินนำชีวิตวีเข้ามาจากข้างนอก

"คารวะสูหยิน!" ทุกคนรีบเก็บกระดาษและยึดตัวตรง ทำความเคารพเงินสี่เหนียงอย่างพร้อมเพรียง ทำเอานางตกใจสะดุ้งโหยง

ไฉนจู่ๆ คนพวกนี้ถึงมีท่าทีนอบน้อมขนาดนี้

เทศกาลตวันอุ้* สถานศึกษาหยุดเรียน เงินสี่เหนียงพาเจียนเหวิน เจียนอุ้ไปย่ำรอยต้นหญ้าตั้งแต่เช้า พอกลับถึงบ้านก็พบซุนเกอกับโก้วจื้อ พาเด็กกลุ่มหนึ่งมาเยี่ยมเจียนเหวินเจียนอุ้พอดี

เงินสี่เหนียงสั่งให้สาวใช้ไปเอาขนมจ้างกับไข่วาดลายมาให้ทุกคน เด็กๆ บอกว่าจะไปดูการแข่งขันเรือมังกร นางร่างกายไม่แข็งแรงจึงไม่ยอมไปร่วมชมความครึกครื้น สั่งให้จิวจิวกับจี้เหวเฟิงพาคนตามไปด้วย มากหน่อย "ระวังอย่าให้ตกน้ำล่ะ" ส่วนตนเองอยู่ในเรือนเจ้าอหังการ สั่งสาวใช้ให้คัดแยกและตากหญ้าอ้ายเข้ากับสมุนไพรที่เด็ดมา

นอนกลางวันไปงีบหนึ่ง ช่วงหัวค่านางกำลังหยอกผิงอันกับสี่เซวี่ย เจียนเหวินเจียนอุ้ก็วิ่งหน้าแดงกลับมา

"ท่านแม่ ท่านแม่!" เจียนอุ้กอดเอวนางไว้ทันที "โก้วจื้อบอกว่า เขาท้องดำราเมื่อวานได้หมดแล้ว อีกทั้งยังได้รับคำชมจากอาจารย์ด้วย!" น้อยครั้งที่เสียงของเจียนอุ้จะสั้นแบบนี้ แคเขากอดนางไว้ เงินสี่เหนียงก็รู้สึกได้ถึงความตื่นเต้นของเขา

ในใจนึกขัน โก้วจื้อท้องดำราได้ ในฐานะสหายรักเขาย่อมต้องดีใจ แทนสหาย แต่ใจนเจียนอุ้ต้องตื่นเต้นถึงขนาดนี้ด้วย เงินสี่เหนียงบ่นในใจและยิ้มว่า "โก้วจื้อได้รับคำชมด้วยหรือ"

"อืม!" เจียนเหวินผิงกหัวตาม "ความจริงโก้วจื้อขยันมาก ฟ่ายังไม่สาบ ก็ตื่นขึ้นมาท้องดำราแล้ว แต่พอเจอหน้าอาจารย์ก็ล้มหมด" ยังพูดไม่จบ

* เทศกาลเดือนห้าหรือตวันอุ้ คือวันที่ห้าเดือนห้าตามจันทรคติจีน นอกจากมีประเพณีไหว้ขนมจ้างและการแข่งเรือมังกรที่เกิดจากตำนานวีรภิกษาคินามชวีหวนกระโดดน้ำตายด้วยความน้อยใจที่จักรพรรดิหลงเชื่อคนผิดแล้ว ยังมีประเพณี 'ย่ำรอยต้นหญ้า' ให้ทำสัมผัสน้ำค้าง ชุจัดพิชคลายร้อน โดยเชื่อว่าจะช่วยปิดเปาบาทภัยได้ด้วย ในแถบเจียงซูมีประเพณีเฉลิมฉลองเทศกาลนี้ด้วยการวาดลวดลายบนไข่วาดบนกระดาษที่บ้านเรือน

ก็ถูกเจียนอุ้งขัดขึ้นว่า

"อาจารย์ยกเลิกการตีกัน ตีแต่มือเท่านั้น ต้องทอ้งไม่ได้ติดต่อกัน สามครั้งถึงจะตี อีกทั้งยังให้นักเรียนคนอื่นเป็นคนนับ!"

"ดังนั้นโก้วจือจึงไม่ประหมาอีก" เงินสี่เหนียงเริ่มเข้าใจแล้วว่า เหตุใดเจียนอุ้งถึงได้ตื่นตื่น

"แรกๆ ยังติดขัดอยู่บ้าง อาจารย์ไม่เพียงไม่ตำหนิ ยังชี้แนะด้วย ใบหน้ายิ้มแย้ม ภายหลังจึงยิ่งทอ้งยิ่งคล่อง ตอนนั้นแม้แต่อาจารย์ยังตะลึงงัน" เจียนอุ้งเงยหน้ามองมารดา "นับเป็นความดีความชอบของข้าหรือไม่" ดวงตาดำขลับทอประกายแวววาวเหมือนหินเนื้อแก้ว "อาจารย์ยังให้พวกเขาบอกข้าว่าถ้าข้าอยากกลับไปเขาก็ต้อนรับ เพียงแต่ข้าต้องรับรองก่อนว่าจะไม่ระดมคนก่อความวุ่นวายอีก!"

"แต่ชื่อเสียงของอุ้งเกอของแม่จ่าวโจไปหมดแล้ว" เงินสี่เหนียงสาดน้ำเย็นใส่เขาถึงใหญ่ "ไม่มีอาจารย์ในเมืองอุ้งคนไหนกล้าสอนเจ้าอีกแล้ว"

แววตาของเจียนอุ้งหม่นลงทันที

เงินสี่เหนียงถือโอกาสนี้ชี้แนะ "ดังนั้นอีกหนอยอุ้งเกอของแม่เจอ ปัญหาต้องมีสติ ต้องคิดถึงผลลัพธ์ให้มากๆ แล้วค่อยลงมือทำ เช่นเรื่อง ที่เจ้าไม่พอใจที่อาจารย์ตีเด็ก ไซ้ว่าไม่มีหนทางอื่นในการแก้ปัญหาแล้ว แต่เจ้ากลับเลือกใช้วิธีที่รุนแรงที่สุด"

"โก้วจือถูกตีทุกวัน ท่านบ้าอวีปวดใจจนร้องไห้ แต่กลับไม่กล้าไป เหาเรื่องกับอาจารย์ อีกทั้งยังเอาไซ้โก้วไปให้ทุกวัน" เจียนอุ้งแยงเสียงค่อย "ไปหาผู้ใหญ่ก็ไม่มีประโยชน์"

เงินสี่เหนียงที่กำลังจะพูดว่าให้ไปหาผู้ใหญ่ ให้ผู้ใหญ่เป็นคน
ออกหน้าเจรจากับอาจารย์ฟิงแล้วชะงัก นางขบคิดและเอ่ยว่า "ต่อให้
อู่เกอไม่เชื่อว่าผู้ใหญ่จัดการเรื่องนี้ได้ เจ้าก็สามารถจัดการเรื่องนี้ด้วย
ไหวพริบ เช่น เจ้าสามารถเติมพันกับอาจารย์ ให้เขาให้โอกาสโก่วจื่อ
ท่องหนังสือโดยไม่ดูก็ครั้ง ถ้าหากยังท่องไม่ได้ค่อยลงโทษมากกว่าเดิม"

"แบบนี้โก่วจื่อจะต้องท่องได้แน่!" เจียนเหวินพูดเสียงดัง "หลังจากนั้น
พวกเราค่อยบอกอาจารย์ว่าก่อนหน้านี้เป็นเพราะกลัว โก่วจื่อถึงท่องไม่ได้"

"ใช่" เงินสี่เหนียงพยักหน้า "มีความจริงเป็นหลักฐานเช่นนี้ อาจารย์
ต้องทบทวนข้อเสนองานของพวกเขาอย่างจริงจังแน่"

เจียนอู่กั่มหน้าอย่างรู้กาลเทศะ

"เพราะฉะนั้น..." เงินสี่เหนียงตบตีระเซเขาเบาๆ "ครั้งนี้อู่เกอของแม่
นับเป็นผู้บุกเบิกอย่างแท้จริง"

"ผู้บุกเบิกคืออะไร" เจียนอู่กะพริบตาปริบๆ

"ผู้บุกเบิกก็คือผู้ที่อยู่แนวหน้าในสงคราม" น้ำเสียงของเงินสี่เหนียง
สงบอ่อนโยน "เพื่อเปิดทางให้คนข้างหลัง พวกเขาจักจะต้องเสียชีวิต
ก่อนเพื่อน"

หลังผ่านเทศกาลตวงอู่ องค์ชายรองส่งข่าวดีมาว่าองค์หญิงหก
เดินทางถึงแคว้นฉีอย่างปลอดภัย ฉีฮ่องนำบรรดาองค์ชายและขุนนาง
ทั้งหลายออกมาต้อนรับนอกเมืองด้วยตัวเอง ปรับปรุงซ่อมแซมถนน
หนทาง พิธียิ่งใหญ่สมเกียรติอย่างไม่เคยมีมาก่อน

องค์หญิงหกได้รับการต้อนรับเช่นนี้ ฮ่องเต๋ทรงพระเกษมสำราญยิ่ง

มีราชโองการเพิ่มยศและตกรางวัลให้ครอบครัวของขุนนางใหญ่ที่
ทำหน้าที่คุ้มกันขบวน แม้แต่เงินสี่เหนียงยังได้รับพระราชทาน
ปีนปะการังฝังมุกรูปค้างคาวหนึ่งอัน กำไลประจำไม้ประคูดายทอง
หนึ่งคู่

บ้านบรรพบุรุษได้รับราชโองการเป็นครั้งแรก ทุกคนดีใจเหมือนได้
เฉลิมฉลองปีใหม่ แต่ไรมาเงินสี่เหนียงเป็นคนเรียบง่าย เดิมที่ตั้งใจว่า
ทำอาหารดีๆ สักโต๊ะเลี้ยงทุกคนก็พอแล้ว จี๋หวอเพิ่งกลับบอกว่าได้รับ
พระราชทานสิ่งของจากฝ่าบาท หากไม่เฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ รู้ถึงหุ
ฝ่าบาทแล้วจะทรงคิดว่านางไม่พอใจการตกรางวัลของพระองค์ สร้าง
ความหวาดระแวงสงสัย

เงินสี่เหนียงจึงจ้างคณะละครให้มาร้องเล่นถึงสามวันเต็มๆ การแสดง
เพิ่งจะจบไป ทุกคนยังรู้สึกสนุกสนานไม่หาย ชาวไร่ยกกลับแพร์มาจาก
เมืองซ่งจิง

ฮองเฮาสวรรคตแล้ว

"สวรรคตตอนนี้จะส่งผลกระทบต่ออารักขาอภิเษกสมรสขององค์หญิงหก
หรือไม่เจ้าคะ" สี่เซวียถือป้ายจวนแม่ทัพพลาถาม

"ไม่หรอก" เงินสี่เหนียงสายหน้า "หากที่บ้านมีงานศพ คิดจะแต่งงาน
ต้องกระทำภายในร้อยวัน หากไม่ต้องรอไปอีกสามปี บัดนี้องค์หญิงหก
เดินทางถึงแคว้นฉีแล้ว ทั้งยังกำหนดวันอภิเษกสมรสเป็นมั่นเหมาะ
ไม่มีทางกลับมาไว้ทุกซีให้ของเฮาได้แน่" ฮองเต้เลือกสังหารของเฮาเวลานี้
ก็เพื่อไม่ให้แคว้นฉีส่งองค์หญิงหกกลับมาไว้ทุกซีกระมัง เงินสี่เหนียง
ถอนหายใจ เงยหน้ามองสี่เซวีย "ข้าต้องเข้าวังร้องไห้ไว้ทุกซีห้าวัน เจ้า

อยู่บ้านคอยดูแลเหวินเกออยู่เกอให้ดี อย่าให้ก่อเรื่องอีก"

"สุหยินวางใจเถอะเจ้าคะ เหวินเกออยู่เกอต่างว่านอนสอนง่าย" สีเซวี่ยมองผู้เป็นนายอย่างไม่วางใจ "สุหยินเสียอีก ท่านแม่ทัพไม่อยู่ สุหยินผู้เฒ่ามีอคติกับท่านมาก ไปตั้งหลายวันเช่นนี้ ท่านตามใจนางหน่อยเถอะ อย่างขัดแย้งกับสุหยินผู้เฒ่ามากเกินไปจนเป็นฝ่ายลำบากเสียเอง ตอนไปร่วมพิธีร้องไห้ไว้ทุกข์อย่าลืมสวมป้องกันเขาที่ป่าวทำให้ท่าน อย่าเห็นว่าอากาศอุ่นแล้ว แต่ในวังยังหนาวเหน็บ นี่เป็นช่วงที่พื้นกำลังขับไอเย็นระว่างคุกเขานานจะทิ้งโรคเอาไว้..." พุดพลางก็หันมามองป้ายจวนแม่ทัพในมือ ความไม่สบายใจเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม

สุหยินผู้เฒ่าสั่งให้คนนำป้ายมาให้อย่างไม่เคยทำมาก่อนเพราะต้องการให้สุหยินของนางเข้าจวนกระมัง เส้นจันซึ่งไม่อยู่ ในจวนแม่ทัพมีแต่คนของสุหยินผู้เฒ่ากับจูซิ่นอี่ สุหยินของนางเข้าไปแล้วจะไม่ถูกกลั่นแกล้งหรือ

แต่หากต้องเข้าวังร้องไห้ไว้ทุกข์ให้สองเฮา หลายวันข้างหน้าสุหยินของนางย่อมต้องเข้าออกพร้อมสุหยินผู้เฒ่า ตอนนี้สุหยินผู้เฒ่าส่งป้ายมาให้ แม้ไม่ได้แสดงชัดว่าเชิญสุหยินของนางเข้าจวน แต่ความหมายก็ชัดเจนยิ่งกว่าอะไรแล้ว ในฐานะลูกสะใภ้ สุหยินของนางจะไม่กลับจวนได้หรือ ยิ่งคิดยิ่งไม่สบายใจ สีเซวี่เยอตอบนี่ยืดยาวไม่ได้ "ท่านแม่ทัพไม่อยู่เข้าจวนครั้งนี้สุหยินอย่าหวั่นแข็งเป็นอันขาด ยอมได้ก็ยอมนะเจ้าคะ"

เงินสี่อเนียงรับป้ายมาด้วยหัวคิ้วขมวดมุ่น ฐู่ ก็ส่งแผ่นป้ายมาสุหยินผู้เฒ่าเปลี่ยนใจแล้วหรือเพราะอะไร ระวังนางกับสุหยินผู้เฒ่าแคไอนอ่อนตามอีกฝ่ายและอดทนก็จะสามารถแก้ไขปัญหาก็ได้หรือ

อีกด้านฐยินผู้เฒ่ากำลังสั่งปี่เยวีย "เตรียมเบาะรองให้ดี นางมาเมื่อไรให้นางคุกเข่า"

ยังคงเป็นปี่เยวียที่พูดถูก ไส้นางออกจากจวนแม่ทัพให้อยู่ดีกินดีสบายนางเกินไปแล้ว ต้องเรียกมาตรงหน้าและอบรมทุกสามวันห้าวันให้นางคุกเข่าบนเบาะรองที่ยัดหินไว้หนึ่งถึงสองชั่วยาม ตั้งกฎเกณฑ์ให้นางอย่างเคร่งครัด แล้วคอยดูนางอ่อนวอนขอร้องตนอย่างน่าเวทนาต่างหากถึงจะเป็นเรื่องที่ถูกต้อง

ได้ยินว่าเป็นเพราะภายหลังนิสัยนางเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนเป็นพิเศษ บุตรชายถึงได้ใจอ่อน ถูกล่อหลอกจนหัวหมุน ทุกคนพูดถูกต้อง เอาแต่บีบบังคับบุตรชายให้เขาหย่าภรรยา ไม่ยอมให้นางเข้าบ้านมีแต่จะยิ่งบีบบังคับเขาให้ห่างไกลออกไป แก้ปัญหาต้องสะสางที่ต้นเหตุ หากคิดจะกำจัดสะไภ้คนนี้อย่างเด็ดขาดก็ต้องลงมือกับนาง

นางหัดทำตัวอ่อนหวาน รู้จักเสแสร้งใช้หรือไม่ เช่นนั้นตนจะเป็นคนทรमानนางให้เปิดเผยโฉมหน้าความหยิ่งยโสและร้ายกาจออกมาเองให้บุตรชายของตนเห็นชัดๆ ไม่เชื่อว่าถึงเวลานั้นแล้วเขายังจะปกป้องนางอยู่อีก!

ห้าปีก่อนก็ขับไล่นางไปด้วยวิธีการเช่นนี้มิใช่หรือ ห้าปีก่อนยังทำได้เชื่อว่าครั้งนี้ก็ต้องทำได้เช่นเดียวกัน! แม้จะไม่สำเร็จ ด้วยร่างกายอ่อนแอที่แค้ไปร่วมงานเลี้ยงในวังก็ยิ่งเหนื่อยของนาง ถูกทรमानลักสามเดือนกว่าเสด็จจึงจะกลับมานางก็สลายกลายเป็นเถ้าถ่านแล้ว น่าเสียดายที่แต่ก่อนตนคิดไม่ออก ไม่เพียงสบถสบานต่อหน้าทุกคน ยังบีบบังคับให้บุตรชายรับปากว่าจะให้นางอาศัยอยู่แต่ในบ้านบรรพบุรุษจนกว่า

นางจะตาย ทำเอาตอนนี้ตนเองไม่มีบันไดลง อยากจะรับเงินสี่หมื่น
กลับจวนมาทรมานอย่างเปิดเผยก็ทำไม่ได้

สวรรค์มีตาจริงๆ ถึงได้ให้มีพิธีร้องไห้ไว้ทุกข์ตั้งห้าวัน ไม่ถือโอกาส
นี้คิดหาวิธีรั้งตัวนางไว้ที่จวนแม่ทัพเพื่อทรมาน แล้วจะรอไปถึงเมื่อใด
ระหว่างคิดวาดฝันอยู่นั้น สวามีเข้ามารายงานว่า

"เลยเวลาอาหารไปแล้ว ห้องครัวถามว่าจะเก็บอาหารค่ำไว้ให้สูหยิน
หรือไม่เจ้าคะ"

สูหยินผู้เฒ่าเงยหน้ามองกาน้ำหดยด ยามโหยวสี่เค่อแล้ว "ไหนนาง
ยังไม่มาอีก"

"บางที่อาจสบายจนเคยตัว 'ไม่รู้นอนตื่นก็โง่งงยาม!' คิดถึงคำพูด
ของกงกงที่ว่าแม่อยู่ในวังนางก็สามารถนอนจนกว่าจะตื่นเองตาม
ธรรมชาติได้ ลูกชินอี่แค้นเสียอย่างริษยา ด้วยหวังจะชมขวัญเงินสี่หมื่น
พวกนางอี่เหนียงเตรียมพร้อมเป็นการใหญ่ มายืนรออยู่ในเรือนสูหยิน
ผู้เฒ่าถึงสองชั่วยามเต็มๆ แล้ว

สูหยินผู้เฒ่าบันดลโทะสะท้อนที่ "ไม่ต้องเก็บ มาถึงแล้วก็ปล่อยให้หิว
อย่างนั้นล่ะ!"

สวามีรับคำและหมุนตัวเดินออกไป

ห้องโถงถูกเงาสีดำปกคลุมโดยไม่รู้ตัว ปีเยวี่เยวี่ออกไปจุดโคมไฟ
แสงจากโคมไฟแยงตาอยู่บ้าง สูหยินผู้เฒ่าเงยหน้า พลันรู้สึกหงุดหงิด

ยามซวิสามเค่อ* แล้ว นางยังไม่มาอีก ราชโองการระบุชัดเจนว่า
นับแต่วันพวงนี้เป็นต้นไป ครอบครัวของขุนนางชั้นสามขึ้นไปที่มีบรรดาศักดิ์

* ยามซวิ คือช่วงเวลาประมาณ 19.00 น. ถึง 21.00 น. 'ยามซวิสามเค่อ' จึงหมายถึงเวลา 19.45 น.

ขอลงนามทวดา 4

ต้องเข้าวังไปร่วมร้องไห้ไว้อาลัยให้สองเฮา นางเป็นสุหยินชั้นห้า เป็นถึง
สุหยินชั้นห้าเชียวนะ หรือนางคิดจะฝ่าฝืนราชโองการ ทำให้สกุลเส้น
ตกที่นั้งลำบาก!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)